Akbaba

YENİ BİR GÜN DOĞARKEN :

Menderes — Oooh, korkulu rüyalardan kurtuldum!

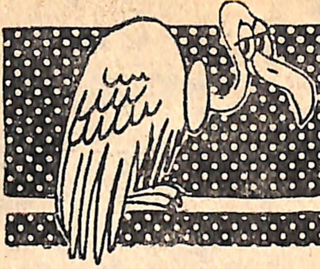

1 kişiye **%6 FAİZLİ**

150,000

LİRALIK DEVLET TAHVİLİ

ayrıca **24**
APARTMAN DAİRESİ
ve 326.250 liralık
çeşitli
para ikramiyeleri

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

İBRET OLSUN!

BUGÜN çarşamba. Seçimlere dört gün var. Siz bu satırları okurken seçimler biteli dört gün olacak. Kim kazandı?.. Dört partiden kaçı, Mecliste kaçar mebusluk aldılar?.. Bilmiyorum. Kimse bilemez. Gizli oy bu, höcreye her giren, elinde ağzı kapalı bir zarfla çıkıyor. İçinde ne var? Meçhul!

Ama, kim kazanırsa kazansın, ister büyük devlet adamı, karlar altındaki bahar İnönü, ister Demokrat Partinin enerji santralı Adnan Menderes, ister Hürriyetçilerin sakalsız Namık Kemal'i Karaosmanoğlu... İbret olsun!

Eğer, D. P. iktidarı kaybetti, C. H. P. kazandı ise ibret olsun:

1950 seçimlerine, partileri tam bir eşitlik içinde girecek kanunlar hazırladığı halde vatandaş onu düşürmüştü: Hem de nasıl, tarih olmuş bir maziyi unutarak... İnönü zaferini, Lozan zaferini, hatta İkinci Dünya Harbinin bir vatan kurtarmaya bedel kansız zaferini!

1954 seçimlerinde hâlâ öfkesi geçmemişti. Hâlâ eski hicranlar içinde duruyordu. Meydanlar dolusu kalabalık onu alkışladı, caddeler dolusu insan onu görmek için çırpındı, sokaklar dolusu halk onun elini öpmek için birbirini ezdi... Ama, sandık başına gelince, hayır... Yine reyini vermedi!

Eğer bu sefer iktidarı aldırlarsa, Demokrat Partinin gayreti, kendi gayretlerinden üstündür: Yıllarca pahalılığı inkâr ederek, yıllarca yokluğu bolluk diye överek, yıllarca radyoyu resmî dalkavuk tutarak C. H. P. nin zaferini onlar hazırladılar.

Bu sonuç, dört partiye de ibret olsun!

Yook, seçimi, bu sefer de D. P. kazandı ise, hem de İstanbulda binlerce ev yıkıldığı, on binlerce insan yersiz yurtsuz kaldığı halde...

Hem de kurufasulya, beş liraya çıkıp muhalefetin nimeti olduğu halde...

Hem de tiryaki kahvesiz, kahvaltı sofrası peynirsiz, hasta ilâçsız, şoför lâstiksiz, musluk susuz, pencere camsız, fabrika yedek pparçasız, dargelirli meteliksiz kaldığı halde...

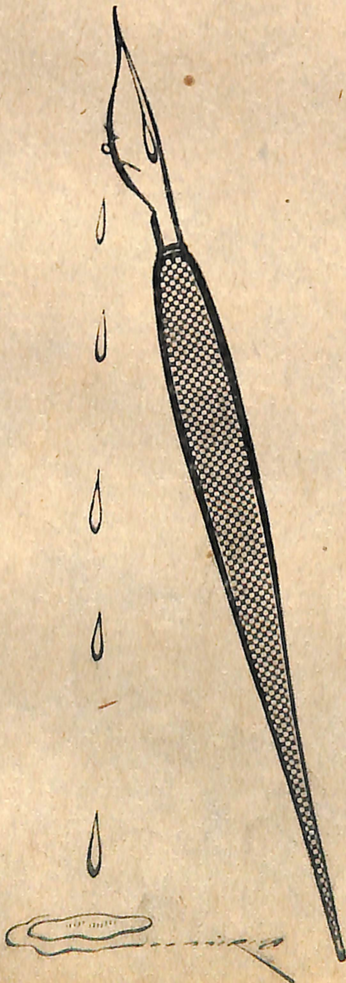
Demek ki yedi yıllık şikâyet edebiyatı, demek ki, gelir olan süpürge, demek ki tabuta konan ucuzluk, demek ki, zincire vurulan Bölükbaşının fotoğrafı, hiç, hiç, hiç birşey, vatandaşın eski öfkesini, eski dargınlığını daha büsbütün geçirmemiş...

İbret olsun!

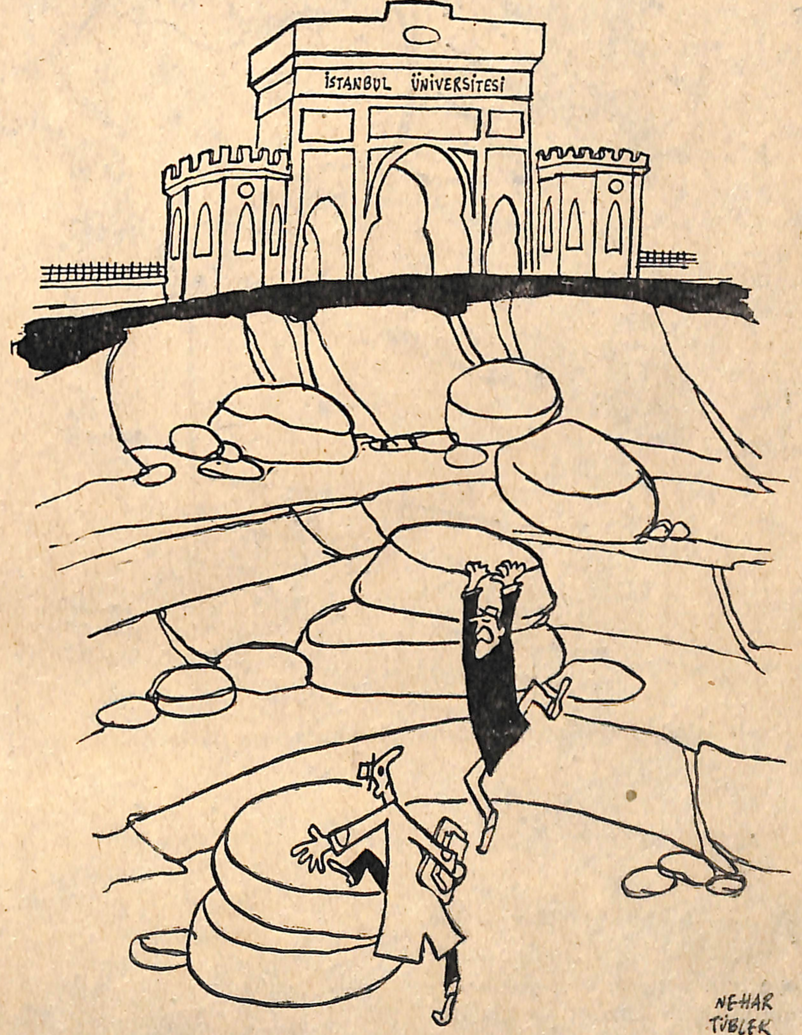
Evet, iktidara kim gelirse gelsin, muhalefette kim kalırsa kalsın, netice değişmez:

Bir daha tekrar edelim sayın baylar, hepinize ibret olsun!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Üstadımız
Hüseyin Cahit Yalçın
öldü.

Talebe — Hakikaten azizim Üniversiteye girmek zorlaştı!..

PARAYI NEREDEN BULDUN?

HÜSEYİN Cahid'in bir İstiklâl Mahkemesinde yargılanışını, Enis Tahsin Til, Vatanda şöyle anlatıyor:

Muhakemede Cahit Beyin sorularına verdiği zarif cevaplar sık sık gülüşmelere sebep oluyordu. Hâkimler da bazan gülmekten kendilerini alamıyorlardı. Bunlardan biri şudur:

Cahit Bey, İstiklâl Harbinden sonra Tanini çıkarmak için lüzumlu parayı nereden bulduğu sualine kendisinin bir miktar birikmiş parası olduğunu, iki bin lira kadar da borç aldığını söylemiş, bunun üzerine reis: «Kimden borç aldınız?» sualini sormuştur. Cahit Bey buna şu cevabı vermiştir:

— İki bin lirayı, kimden olsa borç alabilirdim. Hattâ sizden bile!..

Bu cevaba bütün dinleyicilerle beraber mahkeme heyeti de gülmüştür.

«Parayı nerden buldun?..» sorusu, bizim resmî işkillilerimizin iyi olmaz hastalığıdır. İlk soruları,

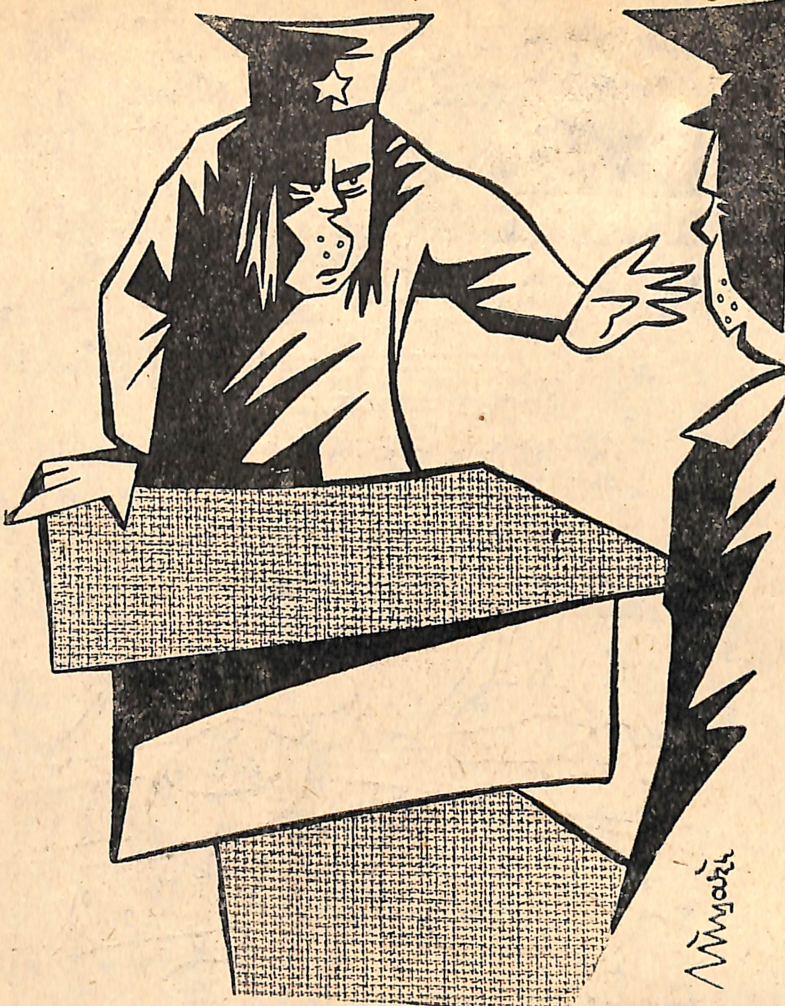
«— Parayı nerden buldun?» olur.

Neden böyle sorarlar? Para nerden bulunur? Demek, paranın gizli, yasak bir kaynaktan bulunabileceğine kendileri inanıyorlar. Ne zaman birisine,

— Parayı nerden buldun? diye sorulsa, içimden,

— Siz olsanız nerden bulurdunuz? diye sormak gelir.

Ruslar, bir sun'i peyk yaptı! (Gazeteler)

— İçinde boğazlanacak insan olmadıktan sonra, ben böyle peyki ne yapayım?..

Sekreter Kız

ARKADAŞIM, sekreter bayan aranıyor, diye gazeteye ilân vermiş. Ben yazıhanesine gittiğim zaman, bir kız içeri girdi.

— Efendim, bir kız arıyormuşsunuz, sekreterlik için. İlânınızı gördüm, dedi.

Güzel değildi ama, sevimli bir kızdı. Gözleri pırıl pırıl. Daha arkadaşım bir şey sormadan,

— Yirmi yaşındayım, diye başladı. Onuncu sınıfa kadar okudum. Biraz İngilizce bilirim. Daktilo, stenografi kursundan çıktım. Şimdiye kadar hiç bir yerde çalışmadım.

İkimiz de kıza bakıyorduk. Bizden ses çıkmadığını görünce,

— Bundan başka askere gitmek tehlikem de yok... dedi.

Arkadaşım,

— Anlamadım, dedi, ne askerliği?

— Gazetelerde okumuşsunuz dur. Yanlışlıkla ikide bir de kızları askere çağırmıyorlar mı? Beni de çağırdılar. Çok şükür sekiz ayda muamelemi yaptırdım, kız olduğumu isbat ettim. Onun için, işimden ayrılıp, askerlik muamelesi ile uğraşacak ta değilim.

Arkadaşım bana baktı, ben ona baktım. Arkadaşım,

— Pekâlâ, sizi alıyorum, dedi.

İSTANBULDA TİYATRO
DELİ

★ Yazan : Aziz NESİN ★

İSTANBUL Şehir Tiyatroları Komedi bölümü «Yeni Tiyatroda» bir yerli oyun var. Yeni Tiyatro bu yıl perdesini, bu yerli oyunla açtı. Tiyatrolarımız, Türk yazarlarına yer vermiyor, denip duruyordu. işte yer verdi, hem de ilk yeri... Üstelik bu yazar, Amerika'da tiyatroculuk okumuştur. Bu bakımdan, iyi bir oyun göreceğiz, diye güvençle tiyatroya gittik.

Bir varmış, bir yokmuş... En iyisi, oyunun konusunu size böyle masal gibi anlatmalıyım. Çünkü, böyle bir olay, dünyanın hiç bir yerinde olmaz. Varsın olmasın... Komedi, dedin mi uyduracaksın. Bir varmış, bir yokmuş. Boğaziçinde bir yalıda Samiye Hanım adında zengin, ama paraya çok düşkün bir dul kadın varmış. Cimriliği yüzünden kızının tıp tahsilini bile yarıda bıraktırmış, onu zengin bir yere gelin olarak satmayı düşünüyor. Bir de oğlu var, budalanın biri.

Samiye Hanım o kadar paraya düşkün ki, profesör olan ağabeyisinin paralarına konmak için, onu deli diye tımarhaneye kapatmış. Altı yıl tımarhanede kalan deli, sonunda akıllı olduğunu isbat edip oradan çıkmış, Antalya'ya gitmiş.

Samiye Hanımın kızı, bu sapık aile ocağında Allahın bir hikmeti, çok akıllı bir kız olarak yetişmiş. Tımarhaneden çıkan dayısına, «Beni zengin bir herife satıyorlar. Aman gel, beni kurtar!» diye mektup yazmış. Bir yandan da bu akıllı kız, bir balıkçı reisine gönül vermiş, onunla evlenecek. Balıkçı reisi deyip geçmeyin. Liseyi bitirmiş bir genç, görseniz, balıkçı reisi değil, Defterdarlıkta 50 lira aslî maaşlı memur dersiniz. Balıkçı reisinin nasıl bir idealist olduğunu kendi ağzından dinleyiniz. Kız ona,

— Ben zenginim, üç yabancı dil biliyorum. Güzelim. Tanınmış bir ailenin de kızıyım. Benimle evlen. Balıkçılıktan da vaz geç. Şerefli bir meslek tut!» Artık beni al! deyince bakın kıza nasıl bir nutuk çekiyor:

Balıkçı reisi — Dinle bak. Benim balıkçılıktan vazgeçmeğe niyetim yok kızım. Tek derdim balıkçının iyisi olmak. Norveç hükûmeti bizden bir balıkçı çağırdı, cemiyet te beni seçti. Mevsim başında gidiyorum. Yeni gırgır usullerini, sonarla balık sürüsünü nasıl

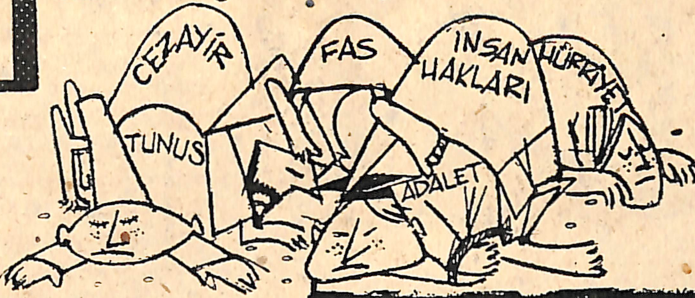

Fransız edebiyatı!..

KIRK-ANBAR

YALÇIN ÇETİN — TONGUÇ

6 kişiyi zehirleyen kadın niçin katil olduğunu anlayamadı

Esrarengiz yeni bir hastalık çıktı

bulduklarını, bütün marifetlerini öğrenip geleceğim. Kültürlüyüm diyorsun. Sana bir iki şey sorayım. Norveç'in nüfusu kaç?

'z (Düşünür) — Sekiz milyon mu?

eis — Hayır, üç buçuk milyon. Yani bizim altıda birimiz kadar. Öyleyken senede kaç liralık balık tutuyorlar, biliyor musun? Nerden bileceksin, ben söyliyeyim sana: bir buçuk milyar liralık! Bir buçuk milyar lira bizîm senelik bütçemiz. Yani oradaki balıkçılık teşkilâtını burada kurup gelirini memlekete sarfetsek bütçe iki misline çıkar. Üstelik bizim denizler balıkçılık için daha iyi. Anladın mı küçük hanım dâvayı?

'' muhalefet lideri de konuşsa ancak bu kadar konuşur. Yalnız yazar Balıkçı reisine bu nutku verdirirken en önemli yeri unutmuş. Reis bundan sonra seyircilere dönüp,

- Sayın vatandaşlar! Oylarınızı bana verin! demeli idi.

Kız balıkçı reisinin dâvasını anlamıyorsa da, deli dayısı yiğenine anlatmaya çalışıyor.

Oyunun sonu?.. Efendim oyunun sonunda dayının deli olmadığı, asıl delinin para canlısı Samiye Hanım olduğu anlaşılıyor. Samiye Hanımı tımarhaneye götürüyorlar. Bir takım balık ağı numaralarından sonra da kız, reisle kucaklaşıyor. Onlar ermiş muradına, biz çıkalım tahta başa. Oyun bittikten sonra deli rolünü alan Vasfi Rıza'nın perde önüne çıkıp, neden,

«— Sayın seyirciler, haftaya düğünümüz var. Teşrifinizi bekleriz...» demediğine şaştım.

Piyesin yazarı Refik Erduran'ın böyle bir komedi yazmak için Amerika'ya kadar gidip zahmet etmesine, orada tiyatro okumasına hiç lüzum yoktu.

Burada oturduğu yerde de böyle bir şey uydurabilirdi.

Bütün oyunculara acıdım. Nasıl paralandıkları, çırpındıklarını görmek yürekler acısıdır. Seyircileri güldürebilmek için yapmadıklarını bırakmadılar. Hele Vasfi Rıza ile Şaziye Moral'ın seyirciyi güldürmek için neler çektiğini görünce içim parçalandı. Peki, n'olacak? Bu tiyatrocularımız, tiratora olmaktan bir türlü kurtulamıyacaklar mı?

«Edebî Heyet» denilen heyetin ödevi, nerde edebî olmayan eser varsa, onları mı arayıp seçmek?

Seyirciler, oyuncuların yazarı ayakta tutmak için çırpınışlarına acıyıp bol bol alkışladılar ama. «yuuuhaaa!..» diye bağırmaları çok daha yerinde, hem de tiyatromuzun geleceği için, daha iyi olurdu... Yazık o kadar kişinin boşuna geçen üçer saatlerine, yazık verdiğimiz paraya...

göz ucu ile AVRUPA

MERHAMET!

İTALYADA merhamet bile plânlıdır. İane, alanı da, vereni de rahatsız etmeden toplanıyor. Bu vazifeyi din adımları üzerlerine almış: Pastahanelerde, büyük mağazalarda, davetinizi bekleyen yumuşak adımlarla dolaşıyorlar.

Yalnız, büyük bir bayram günü, yardım sokağa çıktı. Ama boyunlarında rozet sepeti, ellerinde iane kutusu ile yakalara yapışan mahalle çocukları kılığında değil. Geniş caddelere, köşe başlarına küpler konmuştu: Beyaz boyalı, kırmızı haçlı ve üstü kumbara delikli küpler... Yoldan geçenler, sessizce bu küplere yaklaşıyor ve avuçlarındaki parayı içine atıyorlardı.

Roma'da sadaka, Allah ile kul arasında bir sır oluyor.

Avrupalının merhameti yalnız insanlar için de değil. Orada çiçeğe, ağaca, taşa da merhamet var.

Rüzgârın bile tatlı bir yeşillik gibi estiği bir mayıs akşamında, şehrin dışında dolaşırken mümtaz dostum Muvaffak Alûsî gösterdi:

— Düşkün kediler evi!

Bu, bahar cenneti içinde, küçük, sevimli bir köşktü. Orada, ihtiyar sakat kediler, şefkatle beslenerek ömürlerinin son günlerini geçiriyorlarmış.

Ansızın, nemlenen gözlerimin önünde, alçak duvarlarından içerisi görünen bir mektep bahçesinde, öğle üzeri elindeki sapsarı kış ayvasını kemiren, yüzü de o ayva kadar sarı bir İstanbul çocuğu canlandı.

Milyonlarının zekâtını bile kumar masasında savuran, dişili erkekli müslüman kardeşlerimi düşündüm!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yazan :
AZİZ NESİN

BİZİM fotoğrafçı Enis'in Kuzguncuk'taki evine gittim. Ev, dağ başında sayılır. Öyleyken bir kalabalık bahçeyi doldurmuş. Belki, düğün vardır, dedim.

Karı kocaların, cemiyet oluruz da başımız belşya girer diye çocuk yapmaktan bile korktukları bir zamanda bu kadar kalabalık nasıl toplanmış, bilmem.

Enis,

— Keşif var da ondan bu kadar kalabalık... dedi.

Bizde şimdiye kadar, iki, üç yüz metre kazdıktan sonra içinden bulanık sudan başka bir şey çıkmayan petrol kuyusundan başka bir şey keşfedilmediğinden doğrusu sevindim.

— Aman çok iyi, dedim. Memlekete, millete hayırlı olsun... Ne keşfi?

Enis,

— Bu bildiğin keşiflerden değil, dedi, mahkeme keşfi. Bizim evin altındaki kiracının on dokuz yaşında bir oğlu var. Üst başımızdaki şu aşı boyalı köşkün sahibi, oğlanı döğmüş.

— Neden? Biri Galatasaray'lı, biri Fenerli mi?

— Yok canım.

— Biri Halkçı, bir Demokrat mı?

— Değil.

— Yahu insan başka neden birbirini döğer?

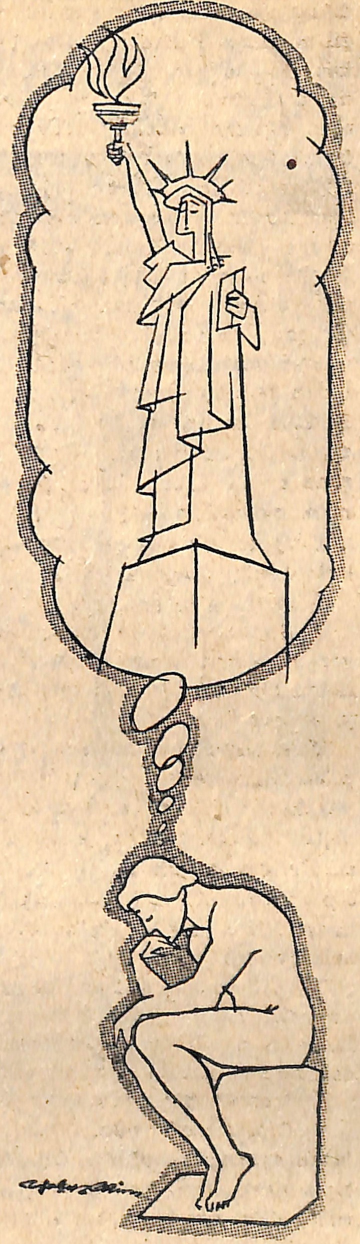
— Dinle. Bütün buralarda geceleri bir hayâlet dolaşmaya başladı. Kimi hortlak, dedi, kimi ruh, dedi. En sonunda bunun bir röntgenci olduğu anlaşıldı ama, bir türlü de yakalanamıyor. Bu röntgenci belası yüzünden bütün Kuzguncuk'luların dirliği düzeni bozuldu. Gecenin bir vakti, pencerenin karşısında, perdenin arasından, anahtarın deliğinden, kaplamanın budağından fıldır fıldır iki göz bakıyor. Sen, ha diye toparlanınca, pantalonu, papucu giyene kadar, o başak evin bacasına, başka bir ağaca tırmanıyor. Artık herkes bu röntgencinin korkusundan, bütün delik deşikleri, iğne başı kadar yer kalmamasıya tıkadı. Bu sefer röntgenci, mart kedileri gibi damlara tırmanıp, bacadan içeri aynalar sarkıtmaya, duvarlara matkapla delikler açmaya, duvarların tuğlalarını sökmeye başladı. Bütün polisi, bekçisi röntgencinin arkasında. Kapıcı, bacanı kapasan da para etmiyor.

Bir gece bu köşkün sahibi, damda bir tıkırtı duymuş. Pencereden havaya iki el mermi patlatınca, röntgenci periskopa benzeyen kendi yaptığı aynalı, mercekli âleti damda bırakıp kaçmış.

Herifin belâsından herkes evlerinden taşınmaya başladı. Taşınamıyanlar da, hele kadınlar, korkularından evlerinin içinde soyunamıyorlar. Kadın kocasına, koca karısına dalıp ta biraz sokulacak olsa, hemen akılları başlarına geliyor, «aman dikizci...» diyorlar. Bunun gibi yirmi dikizci İstanbul'a yayılsa, kimse korkusundan evlenemiyecek.

Derken bir gün, şu yukardaki köşkün sahibinin hanımı helâya gitmiş. Bir de bakmış, duvarda pırıl pırıl iki böcek. Hoşuna gitmiş. Böceğin birini tutmak için, elini uzatmış. Böceğin üzerine bir kabuk kapanıp «hı hı...» diye bir gülme duyunca, kadıncağız to

HÜRRİYET HEYKELİ:

YAZISIZ!..

K

KABAK:

Çeşidi çoktur: Balkabağı, helvacıkabağı, sakızkabağı, asmakabağı, sukabağı... Çiçeği kendisinden daha meşhurdur: Güneş görmeğe gelmez, hemen şımarıp açılıverir!

İnsanın tatsızına balık kabağı derler. Halbuki, onlarda balık kabağının balı kadar bile tat bulunmaz.

Tıpkı insan gibi, karpuzun kabağı da makbul değildir. Sahipsiz bir kabahate suçlu arandığı zaman:

— Bakalım, kabak kimin başına patlıyacak, deriz.

Kabağın çekirdeği kendisinden daha meşhurdur. Adına «eğlencelik» derler.

Cenap Şahabettin, bir yazısında:

«Bârika-i hakikat müsademei efkârdan çıkar, sözü doğrudur ama çarpışan iki kafa olursa.. Yoksa, iki balkabağının çarpışmasından barika-i hakikat değil, ancak gülünç bir çekirdek yağmuru çıkar!» diyor... Hakkı varmış rahmetli üstadın: Beş altı yıldır, miting meydanlarında bunun ne kadar canlı örneklerini görüyoruz!..

KAHVE:

Muhalefet edebiyatının esmer güzeli.., Eskiden bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı varmış. Şimdi, galiba hikâyesi kırk yıl sürecek!

Kahvenin şekerlisi vardır, sadesi vardır, hafifi vardır, ağırı vardır, ortası vardır, köpüklüsü vardır, köpüksüzü vardır.. Hattâ halisi vardır, nohutlusu vardır.

Şimdi sadece lâfı var!

KALAFAT:

Gemiyi kızağa çekmek, tamire almak, ziftlemek, boyamak....

Vaktile Boğazda oturan zamanın sadrâzamına, kâhya efendi bir hesap pusulası takdim etmiş... Paşa hazretleri bir kâğıda bakmış, bir kâhyanın suratına:

— Bu ne?..

— Kayığın kalafat masrafı efendimiz...

— Bir kayığın ziftlenmesine doksan altın mı gitti kâhya?..

Hesabın yutulur şey olmadığını sezen kâhya, işi nükteye dökmüş:

— Aman velinimetim, demiş, ziftlenen yalnız kayık değil ki.. Hamlacıbaşı, ziftlendi, aşçıbaşı ziftlendi, kilercibaşı ziftlendi, hattâ biraz da bendeniz ziftlendim!

parlanamadan bağırarak fırlamış. Böcek diye kadının elini uzattığı dikizcinin fıldır fıldır gözleri değil miymiş... Kadının kocası, herkes gibi tetikte. Dışarı fırlamış, duvarın dibinde dikizciyi enselemiş. Oğlanın pestilini çıkarmış. Oğlan hastanelik olmuş. On beş günlük te Adlî Tıbdan rapor almış. Bir de utanmadan, ana oğul, adamı mahkemeye vermişler. Mahkeme keşif yapılmasına karar vermiş. Bakalım o delikten bir şey görünüyor mu, görünmüyor mu? Oğlanın avukatı, delikten bir şey görünmez, demiş. Kadının kocası, ille de görünür, diyor. Görünmüyorsa, oğlan boşuna dayak yemiş oluyor. İki tarafın avukatları, hâkim, zabıt kâtibi, üç de bilirkişi gelmişler, deliğin keşfini yapacaklar.

— Peki, bu kalabalık ne?

— Bir kısmı oğlanı merak ediyor, bir kısmı da arada biz de delikten bir şey görebilir miyiz, diye gelmiş.

Kalabalığın arasından keşif yapılan köşke geldik. Ahşap köşkün, yer katı tuğla idi. Helâya açılan delik, tuğlalar sökülerek açılmıştı. Deliğin başına bir sürü kişi toplanmıştı. Hangilerinin seyirci, hangilerinin keşifle ilgili olduğu belli değildi.

Deliğin başına kadar gelmiştim. Önümde şişman biri vardı. İki büklüm olmuş, gözünü tuğladan açılmış deliğe uydurmuştu.

Eli çantalı bir adam,

— Olmaz, dedi, vaka temsilî olarak aynen icra edilmelidir. Helâya insan girmeden, görünüp görünmediği nerden, nasıl anlaşılacak?..

— Leylâcığım müjde... Aytenin kocası seçimi kaybetmiş!..

Bunu söyleyen dikizci oğlanın avukatı olmadıydı. Karşı taraf avukatı da,

— Delikten bakınca görünüp görünmediği anlaşılır, diyordu.

— Bilir kişi bizzat görmelidir.

Böyle söyliyen avukatın, kurnazlık ettiği belli idi. Karşı tarafı röntgencilik iddiasından vaz geçirtmek için böyle söylüyordu.

Dayağı atan adamın avukatı,

— Pekâlâ, dedi, vakanın aynen temsilî olarak yapılmasına razıyız.

Böyle söylemese, dâvayı kaybedebilirdi.

Röntgenci oğlan cılız, sıska bir şeydi. Onu döven delikanlı, karşı tarafta duruyor, hırsından dudaklarını ısırıyordu. Avukatı,

— Mâdemki temsilî, helâya her hangi bir şahıs ta girebilir, dedi.

Röntgencinin avukatı yine,

— Olmaz, dedi, film çevirmiyoruz, keşif yapıyoruz. Hakikî şahıslar varken, yerlerine başkaları olmaz.

Söz bilirkişide idi. Üç kişilik bilirkişiden kısa boylu, gözlüklü olanı,

— Uzun boylu bir adamla, kısa boylu bir olamaz. Şişmanla zayıf ta öyle... Vaka aynen, iddia edildiği gibi cereyan edilsin.

Köşkün sahibi ile avukatı bir şeyler konuştular. Sonra köşkün sahibi olan delikanlı içeri girdi. Biraz sonra pencereden avukatına başını salladı. Avukat ta bilirkişiye,

— Tamam... dedi.

Gözlüklü, kısa boylu adam, eğildi, delikten baktı ve öylece orada kaldı. Neden sonra doğruldu ,gözlüğünü çıkardı. Başka bir gözlük taktı, yanındakine,

— Uzak gözlüğünü takmışım da... dedi.

Bir daha eğilip delikten baktı, baktı... Neden sonra,

— Ben göremiyorum bir şey, dedi.

Onun yerine bilirkişinin ikincisi geçti. Üçüncü bilirkişi onu eliyle itmese, adam oradan hiç ayrılmak niyetinde değildi. Üçüncü bilirkişiden sonra önce röntgencinin avukatı, sonra da karşı taraf avukatı baktı. Köşk sahibinin avukatı,

— Görünüyor işte! diye bağırdı.

Öbür avukat,

— Hiç bir şey görünmüyor, dedi.

— Daha ne görünecek beyim? Her şey görünüyor.

Bir taraf görünmesini, bir taraf ta görünmemesini istediği için,, sıkı bir tartışmaya girdiler.

— Sizin gözünüz görmüyorsa biz ne yapalım?

— Ben... Ben mi görmüyorum? Maşşallah size... Ben taa şeyden görürüm.

Görünüyor, diye bağıran avukat delikten içeriye,

— Az daha eğilin! diye bağırdıktan sonra, karşı taraf avukatının başını eliyle aşağı indirdi,

— Bak bakalım, görünmüyor mu?

Öbürü yine,

— Görünmüyor, dedi.

Bu sefer avukat yanındakilerden birine,

— Rica ederim bakın, hiç bir şey görünüyor mu?

Bir kaynaşma oldu. Herkes deliğe doğru sıkıştı. İki avukat ta, kendi dediklerinin çıkması için başkalarından da yardım beklediklerinden, oradakileri delikten baktırmaya çalışıyorlardı. Birisi de beni boynumdan tutup başımı deliğe eğdi.

Keşif bitmiş olmalıydı. Hiç bir şey söylemiyen bilirkişi, raporlarını sonra vereceklerdi. Artık gidiyorlardı ki, bir ses duyuldu:

— Değiştirmiş, penbe idi, şimdi mavi...

Bunu söyliyen dayanamayıp başını bir daha deliğe uzatan röntgenci çocuktu. Avukatı ceketinden çekti,

— Sus, dedi, deli misin, mahkûm olursun... Hiç bir şey görünmüyor.

Röntgenci güldü,

— Olayım, dedi, bu kadar kişi de gördü ya, ona bak...

Keşif yapanlar gitmişlerdi. Ama kalabalık hâlâ deliğin başından ayrılmıyor, içeriye bakabilmek için birbirleri ile gavga ediyorlar, itişip kakışıyorlardı.

Aziz Nesin

"Günün Adamı„nın Türküsü

Nedir bilmem helâl, haram...
Olsun yeter cepte param.
O gün başta her kim varsa,
Onunladır benim aram.
Ben bu huyu bırakamam:
Giden ağam, gelen paşam!..

★

Demokratla demokratım,
Muhalifle bir kıratım.
İktidarda kim olursa,
Huzurunda iki katım.
İster olgun, isterse ham,
Giden ağam, gelen paşam!..

★

Ben bakarım çıkarıma,
İşlemesin zararıma,
Ne isterse yapsın ama,
Dokunmasın tek kârıma.
İster papas, ister haham,
Giden ağam, gelen paşam!..

★

Girdim türlü kıyafete,
İstibdata, hürriyete,
Vatan için koştum, durdum,
Ziyafetten ziyafete.
Nerde sabah orda akşam,
Giden ağam, gelen paşam!..

★

Nabza göre şerbetim var,
Eyvallahım, elbetim var.
Para ile satın aldım,
Dolduracak sepetim var.
Bizler böyle olduk adam,
Giden ağam, gelen paşam!..

★

İşler gitsin tıkırında,
Benim gözüm mangırında.
Arabamı aşırırım,
Dağ başında, boz kırında...
Küpün hele dolsun tamam,
Giden ağam, gelen paşam!..

★

Getir kulüp rakısını,
Oynat güzel bar kızını!
Bindiğimiz arabanın,
Söylüyoruz şarkısını:
Tirim tıram, tirim tıram,
Giden ağam, gelen paşam!..

FALAN - FİLAN

TAVSİYE

Denizbanı'nın vapurlarından biriyle seyahat ediyordu; yemeğe indiği zaman, yanındaki masada oturan yaşlıca bir adamın müthiş bir soğuk algınlığından muzdarip olduğunu farketti, dayanamadı sordu:

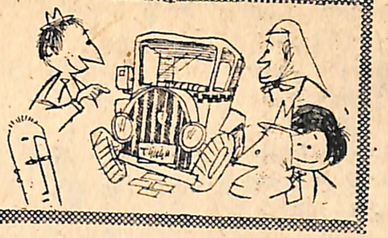
— Rahatsızsınız galiba?.. Adam, başını salladı:

— Hastalığınızı bir günde geçirebilirsiniz, müsaade edin de size bazı tavsiyelerde bulunayım. Hemen yatak odanıza gidin, bol bol portakal suyu için ve üstüste 5 aspirin alın, ve üç kadeh konyak yuvarlayın, sonra da yatağa girip bulabildiğiniz bütün öteberiyi üzerinize çekin... Bu dediklerimi yaparsanız, bir şeyiniz kalmaz. sözlerime itimat edebilirsiniz. Aa.. size kendimi tanıtmadım, ben şair Fikret Kemal!

Adamcağız gülümsiyerek:

— Teşekkür ederim dedi. Ben de Dr. Servet Cemal'im!.

KENAN'I TANIYOR musun?

Cevap: Hayır, tanımam

SUADİYE'DEN dolmuşa bindim. Arkada iki kişi vardı. Ben, şoförün yanına oturdum. Araba bir kaç yüz metre gitti, gitmedi, bir adam elini kaldırdı. Şoför arabayı durdurdu. Adam:

— Erenköyü'ne?.. diye sordu.

Şoför:

— Evet, dedi.

Adamın arkasından koşa koşa gelen, şişman bir kadın da arabaya bindi. Kadın arkaya, adam da yanıma oturmuştu.

Dolmuş arabalarına birbirini tanıyan iki kişi binerse, yol boyunca onların konuşmalarını, dertlerini dinliyorsunuz. Bizim arabadaki yolcular, Allaha şükür, birbirlerini tanımıyorlardı. Onun için de konuşmuyorlardı. Arabadaki sessizlikten beş kişinin de birbirine yabancı olduğu belliydi. Böyle olunca çoğu zaman şoför birlâf açar. Bu sefer şaşılacak bir şey ama, şoför de susuyordu. Yanımda oturan adam, uh, dedi, puf dedi, bir zaman kıvır kıvır kıvrandı.

— Sıkıntı var, dedi.

Cevap vermedim.

— Hava çok sıcak, dedi.

Yine kimsede ses yok... Adam birdenbire şoföre:

— Kenan'ı tanıyor musunuz? diye sordu.

Durup dururken bu Kenan'ın nereden çıktığını hiç anlıyamadım. Şoför dudağını büktü:

— Tanımıyorum, dedi.

Şoför de ters bir adam. İnsan hiç olmazsa:

— Hangi Kenan? diye sorar. Yanımdaki adam:

— Tanıyacaksınız, dedi, muhakkak tanıyacaksınız.

Şoför:

— Tanımıyorum, dedi.

— Canım nasıl olur, mutlaka tanırsınız. O da bu yolda çalışır.

Şoför sesini çıkarmadı:

— Şööyle uzun boyludur, kara yağız... Otuz, otuz beş var.

Şoför:

— Topçu muydu? dedi.

— Ne topçusu?

— Ben bir Kenan tanıyorum, onbaşı Kenan... Bizim bataryada onbaşı idi.

— Topçuluğunu bilmem. Ama adı Kenan.

— Başka Kenan tanımıyorum.

— Tanırsınız... Bir adı da Yusuf, Yusuf Kenan. Şimdi tanıdınız mı?

— Hayır.

— Canım, nasıl Kenan'ı tanımazsınız? Yusuf Kenan...

— Ben onbaşı Kenan'dan başkasını bilmem. Erzurum'da beraber askerlik yapmıştık, tââ yirmi sene önce...

— Yooo, bu o kadar yaşlı değil. Kadıköy - Bostancı arasında dolmuş yapar.

— Tanımam...

— Allah Allah... Şaşılacak şey. Nasıl tanımazsın. Herhalde birdenbire hatırlıyamadınız. Bakın tarif edeyim...

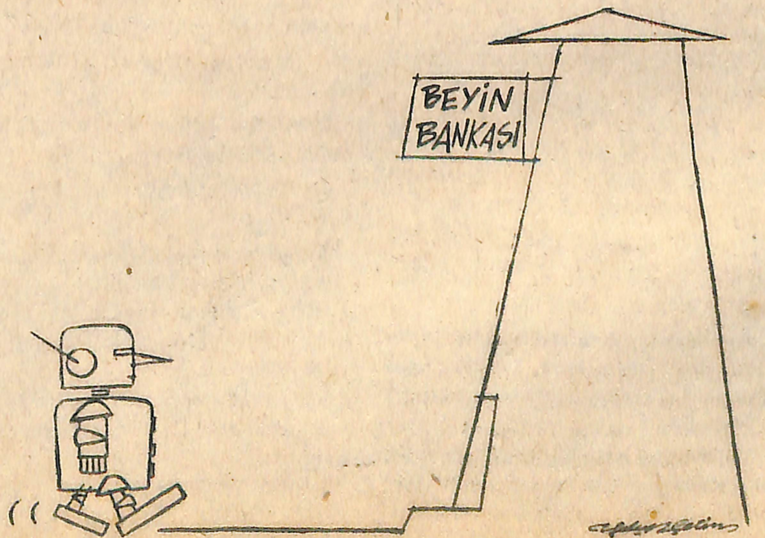
— Kendi arabası var mı?

— Şoför ama, araba kendisinin mi, başkasının mı, bilmem.

— Arabası ne marka?

— Valla, galiba... ya Olsmobil, ya Şevrole, ya da Fort... Belki de

Amerikada bir beyin bankası kuruldu.. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

Doç... Başka ne otomobil markaları var?

— Çoook... Üstübeyker, Naş, Man, Desoto... Kraysler...

— O ilk dediğinizden olabilir. Şimdi hatırladınız mı?

— Hayır...

Araba Erenköyüne gelmişti. Şoför arabayı durdurdu. Adamın inmediğini görünce:

— Erenköy... dedi.

Binerken Erenköy, diyen adam:

— Burada inmiyeceğim, dedi. Feneryolunda inerim. Demek Kenan'ı tanımadınız... Yusuf Kenan.

Şoför cevap vermeyince, bana sordu:

— Siz tanıyor musunuz beyefendi?

— Tanımam.

Başını arkaya çevirdi. Şişman kadına:

— Siz? dedi, siz tanıyor musunuz hanımefendi?

Şişman kadın:

— Kimi? dedi.

— Kenan'ı...

— Tanımıyorum.

Arkadaki adamlardan birine:

— Siz de mi tanımıyorsunuz, dedi.

— Tanımıyorum, dedi arkadaki.

Adam, buna çok şaşmıştı.

— Olur şey değil... dedi.

Bir zaman arabanın içinde sessizce gittik. Sonra yanımdaki adam şoföre:

— Hattâ, dedi, siyah bıyıkları da var. Şöyle biraz aşağı sarkık, ama çok değil. Şimdi bildiniz mi?

— Hayır.

— Şurasında da bir beni var. Hattâ saçları da gör de fırça gibi, dik dik...

Şoför yine bir şey demedi.

— Mutlaka bileceksiniz. Bööyle lâcivert bir kazak giyer.

Şoför:

— Arabası eski mi? dedi.

— Eh... Şöyle böyle... Eski değilse de pek de yeni sayılmaz. Kenan canım, Yusuf Kenan...

— Arabasının rengi nasıl?

— Rengi mi? Dur bakayım, kahve rengi miydi? Değil... Açık bej, ama değil... Ya vişne çürüğü, ya siyah... Hattâ biraz dili peltektir. Herkele diyemez de heygele, der. Kızınca arkadaşlarına: «heygeleley!» diye bağırır. Tanıdınız, değil mi?

Şoför arabayı durdurdu:

— Feneryolu, dedi.

Kimsede kıpırdama olmadı.

— Siz burada inmiyecek miydiniz?

— Yok, Kızıltoprağa kadar gideyim... Kenan canım, Yusuf Kenan...

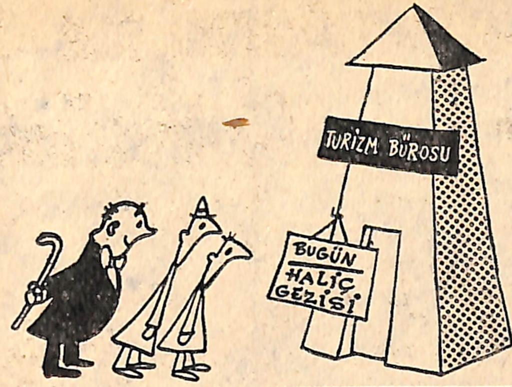
Arkadaki yolculardan biri:

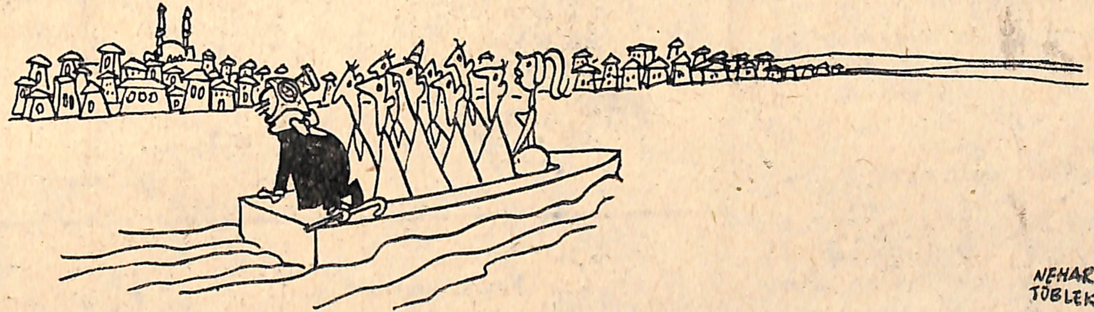
— Ben öyle kızınca, hergeleler, diye bağıran birini biliyorum ama, şoför değil, adı da başka...

— Yok, bu hem şoför, hem de adı Kenan... Hattâ şurasında bir beni var, demin söylemiş miydim. Uzun boylu, esmer... Kenan...

— Valla bilemedim beyim.

Üstad'ın MACERALARI

— Bilirsin ya, birden hatırlıyamadın. Dur, şimdi hatırlıyacaksın. Kafası bak böyle biraz yayvancana...

— Siz Kızıltoprakta inecektiniz değil mi?

— Gitmişken Kadıköyüne kadar gideyim. Hattâ karısından ayrılmış ta, çocuğu karısında kalmış. Altı aylık da bir çocuğu var. Mahkeme, sen erkeksin, çocuğu emziremezsin, diyerek vermemiş. Bildiniz mi? Hattâ, sütten kesilir kesilmez, çocuğu anasından alacağım, diyor.

Şişman kadın,

— Çocuk erkek mi beyefendi? diye sordu.

— Kenan'ın çocuğu mu? Bak, onu bilmiyorum.

Kısa bir sessizlik daha oldu. Altıyolu da geçtik. Yanımdaki adam:

— Kenan'ı mutlaka bilirsiniz, dedi.

Bu sefer ben sordum:

— Akrabanız filân mı?

— Yoo...

— Bir iş için mi arıyorsunuz?

— Yok canım... Geçen gün ara basına binmiştim. Yoksa tanıyor musunuz?

— Hayır...

— Yabancı mısınız?

— Kadıköylüyüm.

— Öyleyse bilirsiniz canım Kenanı...

Kadıköyüne gelmiştik. Hepimiz arabadan indik. O, inmedi. Şoföre:

— Sen buradan nereye gideceksin? diye sordu.

Şoför:

— Geri döneceğim, dedi.

— Eh öyleyse, ben de döneyim hâri... Kenan ...Bir adı da Yusuf. Yusuf Kenan... Allah Allah, nasıl olur da bilmezsiniz... Hattâ bir omuzu şööyle hafif düşük...

Şoför:

— Sol omuzu mu? diye sordu.

— Pek aklımda kalmamış, ama sol olacak galiba...

Vapurun kalkma zili çalıyordu. Vapura yetişmek için koştum. İşim olmasa, ben de onlarla beraber geriye dönecektim.

B. E. N.

— Kim demiş piyasada birinci hamur kâğıt bulunmuyor diye!..

İNANILACAK ŞEY Mİ?!

İki arkadaş konuşuyorlardı:

— Dün hava iyiydi. Saat 8 de karıma bir deniz gezintisi yapmak için hazırlanmasını söyledim. Yarım saat içinde giyindi. Bir kayığa atladık. Fazla açılmışız, birdenbire fırtına koptu. Kayık devrildi. O sırada önümüze bir Yunus balığı çıktı. Onun sırtına binerek sahili bulduk.

— İnanmam!

— Neye inanmazsın?

— Karının yarım saatte giyindiğine!..

Haftanın

Yerli televizyon!

Bir mecliste ithalâtçı R. K. nümune olarak getirttiği son model televizyonlarının reklâmını yapıyordu:

— Bu modeli kaçırmayın arkadaşlar. En son icat ve en konforlu televizyon modelidir. Oturduğunuz yerden şöyle bir düğmeye dokundunuz mu karşınızda peri gibi güzel bir kız belirir...

O sırada orada bulunan M. Zıd:

— Azizim bunun için televizyon satın almağa lüzum yok ki, şehrin hangi turistik oteline gidip bir düğmeye basarsanız ayni şey olur.

Kıymetli eşya!

Küçük Bilge babasının seyahatte oluşundan istifade ederek bütün arkadaşlarını toplamış babasının muayenehanesine doldurmuştu. Oynarlarken çocuklardan biri kapalı duran bir dolap kapısını açtı ve açmasile çığlık koparması bir oldu.

Dolabın içinde bir iskelet duruyordu. Doktorun oğlu izahat verdi:

— Babamın en kıymetli eşyası budur; bu işkeletle daima iftihar eder..

— Niçin?

— Bilmiyorum. Ama her halde ilk hastası idi de onun için olacak!..

— Kim bu zat...
— En meşhur muharririmiz!..

— Başmakale mi yazar?..
— Hayır!..

— Fık
— Ha

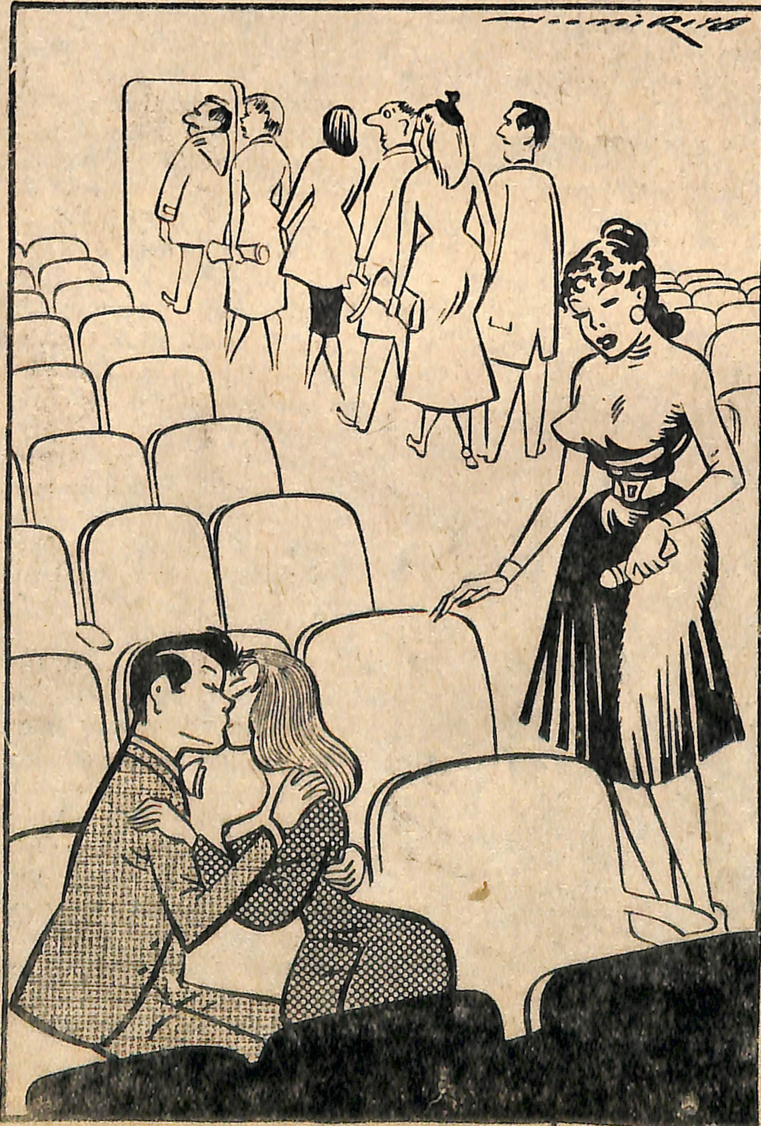
Azgın canavar!

Yaşlı tüccar genç yeğenini karşısına almış nasihatler veriyordu:

— Günah azgın bir canavara benzer yavrum, diyordu; aslında üç canavar vardı: Birincisi haset, ikincisi oburluk, üçüncüsü cinsi arzular. İnsanı günaha teşvik eden bu üç azgın canavardır. İşte ben, amcan, önce oburluk sonra haset canavarının başını ezdim ve en sonra da cinsi arzular canavarını öldürdüm. Şimdi mes'ut ve günahsız bir ömür sürüyorum.

Genç yeğen amcasına biraz şüpheyle bakarak sordu:

— O sonuncu canavarın kendi eceliyle ölmediğine emin misiniz amca?

— Affedersiniz efendim filim bitti!..

Kusur!

Kulağına işitme âleti takılı yaşlı bir adam, otelden çıktı ve kapının önünde bekleyen taksilerden birinin arkasına yerleşti. Araba hareket ettikten sonra şoför arkaya doğru seslendi:

— Demek ağır işitiyorsunuz. Maamafih bu âletler çok mükemmel, bizden iyi işitirsiniz onları takınca herhalde.

İhtiyar adam, başını salladı:

— Tabii evlâdım Hem herkesin bir kusuru, noksanı vardır n'olacak, çok şükür bukadarına da...

Şoför, arabayı son süratle sürerek:

— Bak babacığım, dedi, burada haklısın, keşke herkesin kusuru seninki gibi olsa... Meselâ ben: yarım metre öteyi göremem...

(Fransız)

KOCAMA

★ *Tabiatın insana verdiğ* *lığıdır.*

★ *Büyük felâketler karş*

★ *Eğer doğru duruyorsa*

★ *Hoşnutsuzluk, bir insa* *ilk adımdır.*

★ *Tembeller uyurken sa*

★ *Boş bir mide, iyi bir s*

★ *Akıllı adamlar aptalla* *rendiğinden daha fazla öğreni*

★ *Aşkın ilk ahı, zekânın*

Ah bu N

BURHAN Felek ustamız, Nizamettin Nazif Tepedelenlioğlu'nun şu fıkrasını da yaz mış:

Nizameddin Nazif Babıâliden inerken karşıdan gelen bir hanımı durdurup malûm olan nazifane edasile:

— Hanım efendi! Ses sanatkârı Hatife Demdemi selâmlamıyor muyum?

Kadın kısık bir sesle ve huşûnetle:

— Hayır!.. diyince Nizameddin başını sallıyarak.

— Siz olmadığınızdan emindim.

YAŞ GÜNÜ

Küçük Ayşe,, arkadaşının ya şekerleme kutusu olduğu halde ka

Arkadaşı Neclâ, sevinçle kut

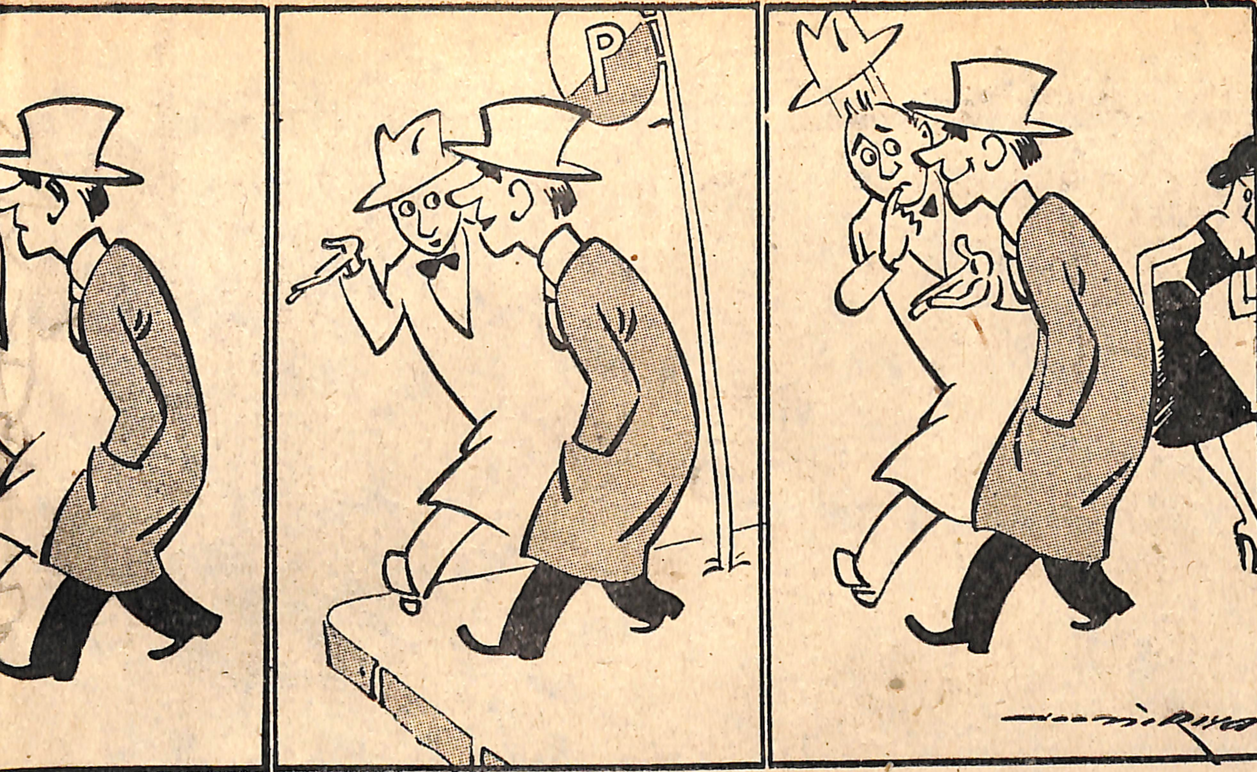
— Çok teşekkür ederim, diye lerimden...

Ve hemen kutuyu açmağa b kapağını kaldırdı. Fakat o ne... K

— İyi ama, bu ne demek? di

Küçük misafir utangaç bir ta

— Kusura bakma ,diye ceva ğim şekerlemelerdi de....

ı yazar?..

— Roman mı yazar?
— Hayır...

— Ya ne yazar?
— Tekzip yazar!..

Fıkraları

Zekâ alâmeti!

Samoel Kohen ileride ne parlak iş adamı olacağını henüz on yaşında halasının şekerci dükkânında çalışırken ispat etmişti. Halası çocuklara 10 kuruşa uzun çubuklar halinde nane şekeri satardı. Bir gün Samoel dayanamadı, eline bir çekiç aldı ve uzun nane şekeri çubuklarını ufak parçalara ayırdı. Sonra bir levha yazıp dükkâna astı:

«Bir düzine nane şekeri 10 kuruş».

Bir saat içinde bütün şekerler satılmıştı.

Kahraman kaptan!

Genç gemici yeni tanıştığı kız arkadaşını gemisine götürmüş, gezdiriyordu. Her tarafı dolaştılar. Bir ara, gemici, kıza, güvertenin bir köşesini göstererek:

— İşte, dedi, kahraman kaptanımızın düştüğü yer.

Genç kız başını salladı:

— Biliyorum çok biçimsiz bir yer; demin ayağım kaydı az daha ben de düşüyordum!

LÂFLAR

büyük lûtuf; hayatın kısa-

la büyük cesaretler doğar.
lgen eğri diye üzülme.
eya milletin tekâmülünde

derin sür
müşavir değildir.
, aptalların akıllılardan öğ-

ahıdır.

neddin

Hiç benzemiyorsunuz.

Diyip yürümüş.

Ah bu Nizamettin Nazif... Baından geçen olayların yalnız ken li işine gelen yerlerini anlatır da, asıl bizim işimize gelen yerlerini anlatmaz. Hikâyenin sonu öyle değil. Nizamettin Nazif,

— Siz olmadığınızdan emindim. Hiç benzemiyorsunuz, deyince kadın da ona,

— Benim işte... Sizi kandırdım. Siz de helvacı Bekil değil misiniz? demiş.

Nizamettin Nazif yürümüş ama, bundan sonra yürümüş.

EDİYESİ!

gününe davetliydi, elinde bir ı çaldı ve şekerlemeleri uzattı:
alırken:
ğırdı. Bunlar benim en sevdik-

adı. Kâğıdı çıkardı, kutunun ı bomboştu.
sordu.
la:
erdi, onlar benim de en sevdi

Artist ve karıları!

Yakışıklı bir artistimizin basit bir çiftçi olan babasile köyün kahvesinde tanışan bir gazeteci röportaj yapıyordu:

— Oğlun meşhur olduktan sonra bir daha buralara geldi mi?

— Tabii buradan ayrılalı beş sene oldu, her yaz ziyaretime gelir..

— Yaa.. Peki karısını da getirir mi?

—Tabii her defasında. Bir görseniz, beşi de bir birinden güzeldir doğrusu!

Ayıp yahu!

Dört yaşındaki küçük kız geceliğini giymiş yatmağa hazırlanıyordu. Üç yaşındaki erkek kardeşi dışardan yatak odasının kapısına vurarak seslendi:

— İçeri geleyim mi?

Küçük kız:

— Hayır olmaz diye cevap verdi. Geceliğimi giydim. Annem kızların gecelikle erkeklerin karşısına çıkması ayıptır dedi.

Bu cevap üzerine küçük oğlan biraz düşündü mâkul bulmuş olacak ki, ısrar etmedi. Fakat tam kapının önünden ayrılırken içerden kızkardeşi:

— Şimdi gelebilirsin diye bağırdı, geceliğimi çıkardım.

İtiraf

Babaannesi, karşısında hazır ol vaziyetinde durup yarım saattir uzun şiirler okuyan küçük Sevime sordu:

— Yavrucuğum.. Senin gibi minimini bir kız bu kadar uzun şiirleri nasıl da ezberlemiş, şaşıyorum doğrusu!

Küçük Sevim içini çekti:

— Babaanneciğim onları annem bana zorla ezberletiyor. Misafirler biraz fazla otururlarsa okuyayım diye... Yaa...

Kuru fasulyeden kolye yapıldı.. — Gazeteler —

— Ne şık küpelerin var. Siyah kehribar mı?
— Hayır, siyah zeytin!..

Saat kaç?

RAŞİT Rıza anlattı:

«Omega» saat fabrikası bir aralık gayet ince cep saatleri çıkarmış ve İstanbula da göndermişti. O günlerde işlerim iyi gitti, bu saatlerden bir tane aldım, bir de plâtin kordon edindim.

Saati aldığım gün Borazan Tevfik geldi; dereden tepeden lâfladık evvelâ kordona baktı:

— Yeni mi aldın? dedi.

— Bugün aldım.

Kordonu gösterirken saati de gördü:

— Oooo! dedi... Güle güle...

— Eksik olma.

Evirdi çevirdi, iade etti; beraber çıktık; Tokatlıyana gittik: Tevfik sordu:

— Saat kaç?

Baktım; söyledim. Arası beş dadika geçti geçmedi:

— Şu saate baksana...

Yine baktım, söyledim. Biraz geçti...

— Saat kaça geldi dersin...

Dayanamadım:

— Söyledik a... dedim, uzun ediyorsun. Her dakika saat sorulmaz.

Yamuk çehresinde tatlı bir tebessüm dalgalanarak...

— Ulan, dedi. Hevesini alasın diye yapıyorum. Zira nasıl olsa yarın bedestana götürüp okutacaksın!

Eski Türk Mizahı

Köylü — Bari bizim çalıştığımızı seyrederken yorulmuyorsunuz ya mebus bey?!..

Deli... Deniz!

JÜBİLESİNİ konuşuyorduk. Raşit Rıza kendisine yardım eden dostlarından, sanatkâr arkadaşlarından uzun uzun sitayişle bahsediyordu. Bir aralık:

— Hele, dedi, İbrahim Delideniz'e karşı o kadar müteşekkir hattâ minnettarım ki,..

— Neden üstad?

— Program harici söylediği o güzel monoloğdan. Malum ya, İbrahim'in soyadındaki deniz, sonradan takmadır.

— Anlayamadık.

— Küçük bir fıkra anlatırsam, daha iyi anlarsınız. Abdülhamit vükelâsından Deli Rıza Paşa bir gün Boğaziçindeki yalısının penceresinden dışarısını seyrediyordu. Vakit, guruba yakın. Yalının önünden zamanın zürefasından Nihat bey sandalla geçiyormuş. Paşa ses lenmiş:

— Beyefendi, bir kahvemizi içmez misiniz?

Nihat bey:

— Affet paşam, bir ahbapla sözlüyüz. Vakti kerahet de erişti, demiş ve paşayı kadehile selâmlamış.

Paşa:

— O halde benden de size nâçiz bir meze. Tut! Demiş. İri bir Yafa portakalını sandala fırlatmış.

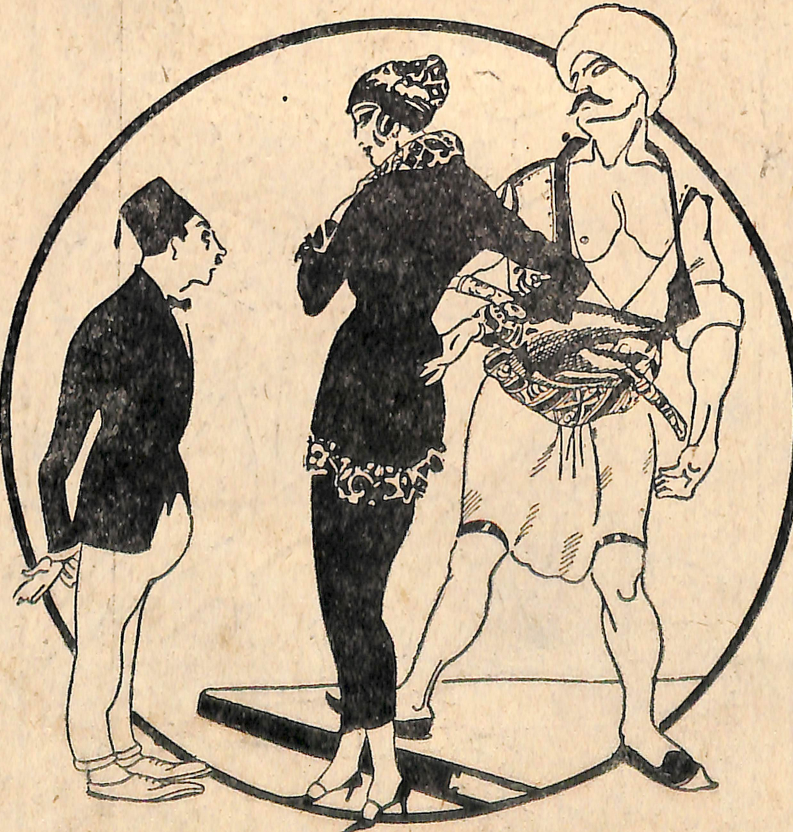
Nihat bey, büyük bir çeviklik ve aşırı bir memnuniyetle portakalı kapmış. Ayakta ve iki eli havada:

— Allah ömürler versin paşam. Allah, ne muradınız varsa versin. Allah sizi âlâ etsin.

Paşa hayretler içinde:

— Aman Nihat bey. Bir portakal bu kadar teşekküre değer mi?

— Nasıl değmez paşam, demiş. Bizim bildiğimiz deli, oturak atar, halbuki efendimiz portakal attınız.

Kıyafet müzesinde :
— Ninelerimizin kocalarına niçin o kadar bağlı olduklarını şimdi anlıyorum!..

Islah-ı hal!

KÂMİL Paşa, İzmir'de ikamette memur bir vali idi, yani sürgün... Batumlu Emin efendi de yine ikamete memur olarak nâip yani hâkim bulunuyordu.

Bir aralık saraydan Kâmil Paşaya İzmirde bulunan menfilerden ıslah-ı-hal edenler varsa, isimlerinin bildirilmesi yazılır.

Kâmil Paşa, bütün menfilerin isimlerini yazdıktan sonra, altına şu cümleyi ilâve eder:

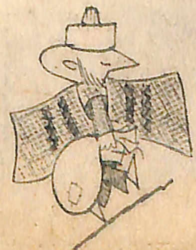
«Seryaverleri ile nâip efendinin dahi ıslah-ı-ahval edenlerden olduğu beyan olunur.»

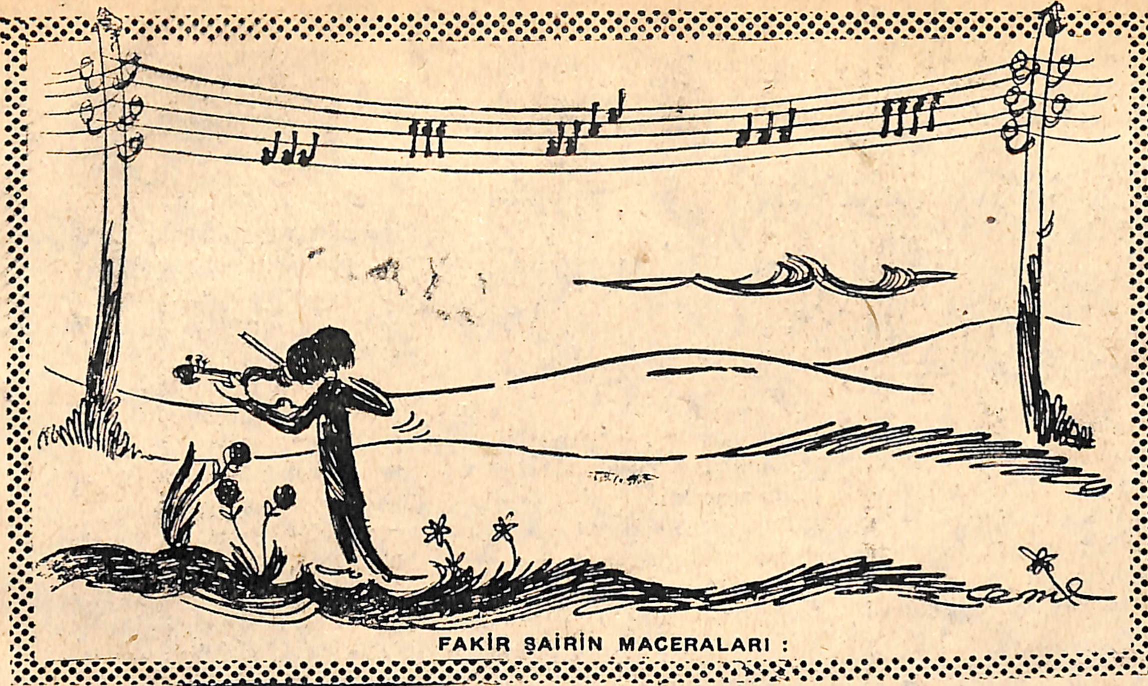
Numarasız!

BİR gün Sirkecide eski İstasyon birahanesinde en kuvvetli hiciv şairlerinden Eşref merhuma sordular:

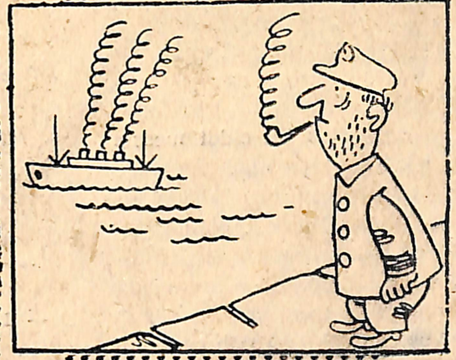
— Üstad! O güzel hicviyelerinde ekseriya isim tasrih etmediğin için kimi hicveylediğin belli olmuyor. Bu isim tayin etmemekliğinin sebebi nedir?

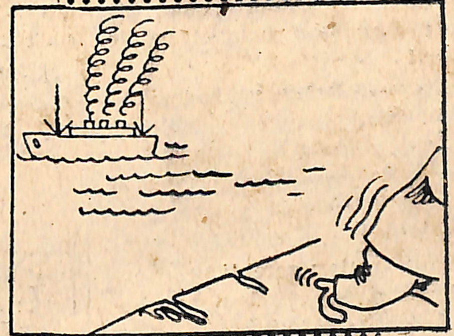
— Söyliyeyim: Hicviyelerim, numarasız gözlük gibi her rezile uyar da, ondan!...

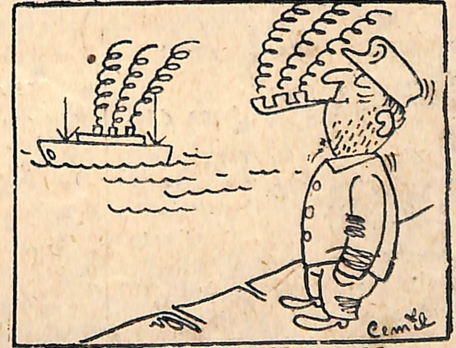

FAKİR ŞAİRİN MACERALARI :

YAZISIZ!..

İlham perisi — Söyle sana daha ne ihsan edeyim?..
Ressam — Müşteri!..

Nuri Saran

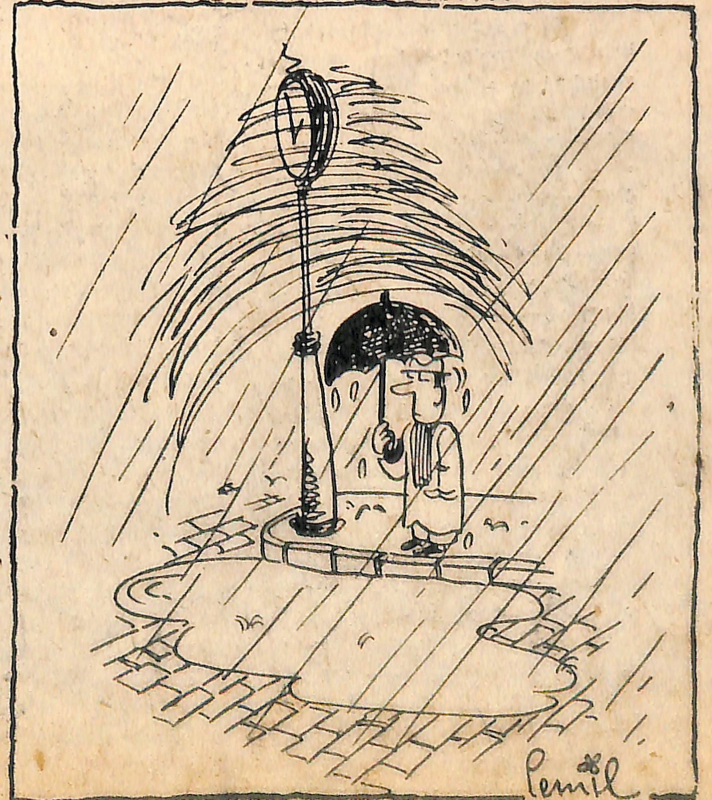
Nuri Saran, bütün hayatınca amatör kalacak bir karikatüristimizdir. Tahtayı çizgiden kolay yumuşatıp şekillendiren hünerli parmakları vardır.

Çocuk yaşında, dayısı Reşat Nuri Güntekin'le Paris'e giden Saran, dört yıl o hava içinde yaşadı ve şahsiyetini buldu.

Eserlerini ikiye bölebiliriz: Bir kısmı fanteziye kaçan yazısız karikatürlerdir. Bir kısmı da Peynet'in küçük sevgililerini hatırlatan, hattâ bazan daha ince, daha duygulu karikatürler. Bunlara bakarak: «Şair karikatüristimiz niçin yapmıyor» diye haklı bir üzüntü duyuyoruz.

YAZISIZ!..

★ Yazan ★

Giovanni Guareschi

★ Çeviren ★

Adnan Benk

YENİ taşındığımız evde karşılaştığımız ilk ciddî mesele kapı meselesi oldu.

Gri boyalı, demirden küçük bir bahçe kapısını açıp kapamak aslında o kadar karışık bir iş değildir. Fakat, elde bir tek anahtar olunca, durum içinden çıkılmaz bir hal alır. Anahtarı olmıyanın kapıyı çalması, birinin de evde bulunup kapıyı açması gerekir.

Hem, iki anahtarımız olsa bile, birini çocuklara veremezdik ki! Çocuğa anahtar emanet edilir mi hiç!

Kapı meselesinin ne kadar cid di bir mesele olduğunu anlatmak için, size şu kadarını söyliyeyim: Alberto ile Pasionaria'nın sabahın sekizinde okula gitmeleri, okula gitmek için de bahçe kapısından çıkmaları gerekti.

Hizmetçimiz olmadığından, sabahın sekizinde kalkıp bahçe kapısını açmak anayla babaya düşüyordu. Fakat, aksilik bu ya, ba ba geceleri çalışan, ancak sabahın beşine doğru yatağa giren bir babaydı, ana da, taş çatlasa, sabahın onundan önce ayağa kalkamazdı.

İlk sabah kalkmak bana düştü; ikinci sabah, sıra Margherita'daydı. Üçüncü sabah, ikimiz de yerimizden kımıldamadık. Alberto ile Pasionaria, nezâkete sığmıyacak homurtularla karşıla şıp köş köş odalarına döndüler.

Fakat o akşam, Margherita ile ben meseleyi ciddiyetle ele aldık. Çocukları, her sabah, bahçe duvarını aşmağa zorlamak vardı ama, bu fikir üzerinde pek durmadık.

— Gerçi duvardan atlamak gelişip, serpilmeleri bakımından yararlıdır, ama, aynı zamanda da çok tehlikelidir.

Bahçe duvarında, çocukların ge çebileceği kadar bir delik açmayı düşünmedik değil. Fakat, o zaman da, Nasrettin Hoca'nın türbesine dönecekti bizim ev!

İkinci bir anahtar yaptırıp çocuklara vermek fikrinden de, bir takım idarî ve ahlâkî sebeplerden ötürü cayınca, bir tek çıkar yol kalıyordu: kilidini, bir elektrikli saate bağlamak; her sabah, belli bir saatte kapı kendiliğinden açılacak, çocuklar da dışarı çıkın ca kapıyacaklardı.

Fakat bu da oldukça karışık bir işti; üstelik, bir duvarcının, bir elektrikçinin, bir çilingirin ge tirtilmesini aile bütçesinin de bir hayli sarsılmasını gerektiriyordu.

O sırada, parlak bir fikir geldi aklıma.

— Margherita, dedim, uzun boylu kafamızı yormağa lüzum yok, bu iş kolaylıkla halledilebilir. Çok basit. Çocuklar bahçe kapısını açarlar; çıkınca, kapıyı kilitler, anahtarı da kapı parmaklığına tutturulan mektup kutusuna atarlar.

Hemen denemesini yaptık. Alberto ile Pasionaria kapıyı açtılar, çıktılar, kilitlediler, anahtarı mektup kutusuna koydular. Şimdi sıra bendeydi: cebimden mektup kutusunun anahtarını çıkardım, kutuyu açtım, içindeki anahtarı aldım, bahçe kapısını açtım, dışarı çıktım, kapıyı kilitledim. anahtarı mektup kutusuna attım.

— Mükemmel! dedi Margherita. Şimdi deneme sırası bende.

Mektup kutusundan anahtarı aldı, bahçe kapısını açtı, çıktı, kapıyı kilitledi, anahtarı da mek tup kutusuna attı.

Gecenin dokuzuydu, dördümüz de sokaktaydık: buz gibi bir yel esiyordu. Margherita'nın da, benim de üzerimizde sabahlık, ayağımızda terlik vaddı.

Margherita şaşkın şaşkın bana baktı.

— Nino, dedi, durumu pek iyi kavrıyamadım ama, bu işte bir aksaklık var galiba.

— Haklısın, dedim; kedi insafa gelip te, mektup kutusundan kapı anahtarını alıp parmaklıktan bize uzatmazsa, geceyi ayazda geçirmek zorunda kalacağız.

Parmaklık deyince, insanın ak lına belli bir düzene göre sıralanmış demir çubuklar gelir. Bizim parmaklık da demir çubuklardan yapılmıştı. Fakat, aile babası gerçekten ihtiyatlı bir adam olduğu için, kötü niyetli kişiler aralıktan kollarını uzatıp mektup kutusunu karıştırmasınlar diye parmaklığın üzerine kalın bir tel örgü koy durmuştu.

Alberto'yu duvardan atlamağa razı ettik. Yoldan geçen yaşlı bir karı-koca, eskiden ailelerin daha şuurlu olduklarını, çocuklarına böyle kötü şeyler öğretmediklerini yüksek sesle söylediler. Erkek:

— Benim zamanımda, dedi, duvardan atlamağa kalkışan çocukların hakkı kötekti.

Kadın da ekledi:

— Anneler de sabahlıkla sokağa çıkmazlardı.

Alberto duvarı aşıp bahçeye inince, mesele basitleşiyordu. Kutudan anahtarı alacak, bahçe kapısını açacaktı.

Fakat, mektup kutusu kilitliydi tabii. Margherita, kapı anahtarını aldıktan sonra kutuyu kilitlemiş, anahtarını da cebine koymuştu. Neyse, bu da mesele sayılmazdı: kutu anahtarını aralıktan Alberto'ya geçirebilirdik. Fakat Margherita affedilmez bir dalgınlık yaptı: anahtarı mektup kutusunun deliğine attı.

Büyük fedakârlıklara katlanıp Alberto'nun peşinden ben de bah çe duvarını aştım, ama iş bu kadarla kalmadı; Margherita'nın da geçmesi gerekiyordu. Duvarı tırmanırken manevî, bahçeye inerken de maddî desteğimden fayda landığını söylersem, bunun ne kadar büyük bir zafer olduğu kolaylıkla anlaşılır. Margherita yere ayak basınca, sokaktan gelen ince bir ses duyuldu:

— Ya beni kim geçirecek?..

Geldiğim yoldan geriye dönmek, duvarın üzerinden Pasionaria'yı Margheritaya uzatmak, tek rar duvara tırmanmak, aşağı inmek zorunda kaldım. Hepsi birden, gidişli, dönüşlü üç yolculuk!

Evde ısınmak için biraz ateş yaktık, kendimize geldik. Sonra da, mektup kutusunda kalan iki anahtar meselesini ele aldık.

Margherita, düşüncesizliğini bütün yönleriyle ortaya koyan bir teklifte bulundu, bahçe kapısını söküp başaşağı tutalım, dedi. Yal nız, mektup kutusunu kapıdan söküp başaşağı tutmayı akla daha uygun buldum.

Gece yarısına doğru işler yoluna girmişti. Margherita acı acı içini çekti:

— Anlaşılan, ömrümün sonuna kadar evden ayrılamıyacağım ben, diridiri gömüleceğim buraya.

— Hayır, Margherita. Bu denemenin bir faydası oldu, meselenin püf noktasını kavradık: Evden son çıkan, anahtarı mektup kutusuna atmıyacak, yanına alacak.

Ertesi sabah, bu fikrin uygulanması yapıldı. Sabah saat sekizde, Alberto ile Pasionaria okula gitmek için evden çıktılar, kapıyı kilitlediler, anahtarı mektup kutusuna attılar. Fakat, aksilik bu ya, Alberto mektup kutusunun anahtarını cebinde unutmuştu; saat ona doğru, sokağa gi debilmek için bahçe duvarından atlamak zorunda kaldım.

Bakkalın çırağı, günlük erzağımızı duvarın üzerinden bahçeye fırlattı. Öğle vakti Alberto Pasionaria ile döndü, mektup kutusunun anahtarına kavuştuk, bahçe kapısını da açabildik.

Margherita'nın çocuklara hiç güveni kalmamıştı.

— Bundan böyle mektup kutusunun anahtarı bende duracak. dedi. Bu aksaklıkların tekrarlanmasını istemem.

Saat üçte, Margherita çocuklar la beraber sokağa çıktı; ben tavan arasındaki odamda çalıştığım için, anahtarı mektup kutusuna bıraktı. Saat dörtte telefon çaldı; acele Dome meydanına gitmem gerekiyordu. Mektup kutusunun anahtarı Margherita'da kaldığı için duvardan atladım.

Çocukları bir tanıdığın evinde bırakan Margherita saat altıda tek başına eve döndü; anahtar çantasındaydı ama, mektup kutu sunu dışarıdan açamıyacağı için sokakta kaldı.

İşim uzun sürmüştü, ancak sekizde gelebildim; Margherita, bah çe kapısının önünde beş aşağı, beş yukarı dolaşıyordu.

Tekrar duvardan atlamayı göze alamadım. Lokantada karnımızı doyurduk, geceyi otelde geçirdik.

Ertesi gün Pazardı; Alberto ile Pasionaria'yı geç vakit ele geçirebildik. Alberto duvardan atladı, aralıktan mektup kutusunun anahtarını uzattım, bahçe kapısını açtı.

Pasionaria, yüzünü buruşturarak:

— Burası ev değil, tımarhane, dedi. Bıktım artık. Günün birinde başımı alıp gideceğim.

— Nereye? diye sordu Margherita.

Pasionaria hiç istifini bozmadı:

— Orası benim bileceğim iş!

Şimdi, Alberto ile Pasionaria sabahları zemin katındaki sokağa bakan pencereden çıkıyorlar. Fakat buna bir son vermeli.

YAZISIZ!..

Milletlerin Güldükleri

Jean Crawford Hollywood'un kamçılı kadını!

Kız evlât hasreti!..

Londra gazetelerinden birinde bir gün şöyle bir ilân çıktı:

«Kocam ve ben on senedir evliyiz. Dört tane oğlumuz var. Çok arzu ettiğimiz halde bir kız evlâdımız olmadı. Bu hususta bize yardım edecek yahut bir fikir verecek olan kimseye minnettar olacağız..»

Bunun üzerine dünyanın her tarafından mektuplar yağmaya başladı. Herkes bir tavsiyede bulunuyordu. Bir Amerikalı bir daha bir daha deneyin diyor. Güney Amerikadan hususi bir diyet tavsiye ediliyor. Kanadalı bir doktor kendi icadı bir ilâcı yazıyor.. Hasılı hiç akla gelmiyecek türlü cevaplar gazeteye ilân sahibine yağıyordu. Bu arada Fransadan da şöyle bir mektup geldi.

«Sayın madam...

Çok müteessir olarak öğrendiğim müşkülünüzü halletmek üzere emrinize amadeyim.

George Bourg»

(Fransız)

Yıldız hastası...

Psikoloğ, hastasını en yeni usul olan mürekkep lekeleri testi ile muayene ediyordu.

Bunun için kâğıda mürekkep damlatıyor, ikiye katlıyor ve hasıl olan lekenin neye benzediğini hastaya soruyordu. İlk lekeyi gösterdiği zaman, hasta bunu çıplak bir kadına, ikinciyi naylon geceliği içinde Marilyn Monroe'ya, üçüncüyü Jayne Mansfield'in duvara düşen gölgesine, dördüncüsünü ise Sophia Loren'in belden yukarısına benzetti. Doktor, aldığı bu cevaplar üzerine uzun uzun düşündü, sonra hastaya:

— Sizin dedi vaziyetiniz biraz vahimce. İki gün sonra bana mutlaka tekrar gelmelisiniz.

Hasta bunun üzerine şapkasını aldı, fakat geri dönüp çekinerek:

— Doktor, dedi. Sizden bir ricada bulunabilir miyim acaba... Bu gece bir arkadaşa davetliyim. Bir gün için bu resimleri bana ödünç verebilir misiniz?

— *Çok ihtiyatsız adamsın. Dün aldığın maaşı bugün bitirdim!.*

(İtalyan)

YAZISIZ!..

(İtalyan)

Fare avcısı

Senatör Henry Cabot Sodge teftiş heyetleri, murakıplar v.s. nin kifayetsizliği ve beceriksizliğinin kendisine daima S. Hoskins'in hikâyesini hatırlattığını söylerdi:

Si, bir bendin kenarında elinde bir tüfekle oturuyordu. Senatör onun orada ne iş gördüğünü anlamayıp sordu:

— Orada elinizde tüfekle ne yapıyorsunuz?

— Benim vazifem, bendi kemirip çürüten fareleri vurmaktır, diye cevap verdi.

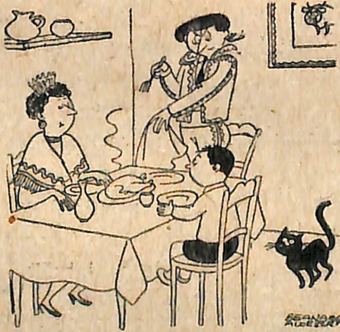
Birden kocaman bir farenin kaçtığını gören Senatör bağırdı:

— İşte bir tane. Haydi neye vurmuyorsunuz?

Si, piposundan kocaman bir duman bulutu havalandırarak:

— Yaaa.. dedi, vurayım da işimden olayım, değil mi?

(Amerikan)

YAZISIZ!..

(Fransız)

Tedbir!

İskoçlar cimrilikleriyle meşhurdur. İşte böyle bir İskoç ailesi olan Me. Tavish'ler terasta oturmuşlar istirahat ediyorlardı. Vakit öğlendi ve tam yemek vaktiydi. Bu sırada uzaktan Burns ailesinin tam kadro gelmekte olduğunu fark eden Mrs. Ma. Tavish feryadı bastı:

— Eyvah, gördünüz mü, Burns'ler geliyorlar. Mahvolduk. Şimdi onların hepsi açtır. Biz daha yemek yemedik. Nolacak?

Mr. Mc. Tavish bir an düşündü donra ümitsizce kendisine bakan ev halkına dönüp:

— Çabuk dedi, her biriniz elinize birer kürdan alıp tera sa çıkın.

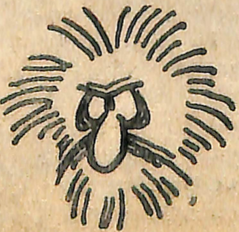
(İskoç)

— *Şekerim... Kendimi öyle yalnız hissediyorum ki!..*

(İtalyan)

KURT TÜYLERİNİ DÖKÜYOR!..

Markx

Lenin

Stalin

Malenkov

Kruscev

MEŞHEDİ İLE

ERCÜMENT EKREM TALÛ

— 36 —

Matos efendi bu sefer, doğrudan doğruya Meşhediye hitap etti:

— Allah cenabına akıl fikir versin! Pariz karısına emniyet olur? Seveceksen Ermeni kızı sevmelisin ki, barim kadın nedir ağnıyasın. Menşur şair Hazaros efendi varsa, Ermeni güzeli hakinda kitabî bir manzume demiştir.

Nasıl oldu, bilmem. Lâf olsun diye sordum:

— Ermenice mi?

— Hayır! Osmanlıca demiştir. Bak cenabına kırayet, edeyim de, göresin.

Hay sormaz olaydım! Matos efendi dostumuz berbat bir sesle okumağa başladı:

ERMENİ KIZI

Hey güllerden güzel Ermeni kızı,
Hey canımın içi başımın tacı!
Yüzünü kıskanır sabah yıldızı,
Hey güllerden güzel Ermeni kızı!

★

Dudağın şekerden, camiçten tatlı,
Yanında akide şaptan da acı...
Gerdanın kadayif hem iki katlı,
Hey gözleri badem, maytap sıfatlı

★

Aşıklar ensende pervane gibi..
Tutuşan yüreğin yoktur ilâcı;
Düşmüşem kapına divane gibi,
Sızlayor aşkından kalbimin dibi!.

★

Bu zırva manzumeyi bitirdikten sonra Matos efendinin başka lâkırdıya başlamasına meydan vermeden:

— Şimdilik Allaha ısmarladık, azizim dedim. Bize müsaade et de gidip dinlenelim, fazla yorgunuz.

Lâkin o yine kolumdan tutmuş:

— Dur, daha diyeceğim lâflar vardır, dedi.

— Teşekkür ederim, fakat demin lütfedip okuduğunuz seçme şiirden sonra artık başka şey din liyemem. Müsaade edin de tadı damağımdan çıkmadan biraz daha...

— Arzu eder isen bir daha okuyayim...

— Yo, yok! İlk tesir bozulmasın! Of, kurtulduk! Amma da antika heriflere rastlıyoruz. Mahut Florinalı bunların yanında lâtilokum şekeri gibi kalır. Torik bile bu fikirde, otelin merdivenlerini çıkarken:

— Bu ne mostralık herif be! dedi; ağız ağız değil, lâf dolabı... Bizim Kuzğuncukta saloz bir numara vardır. Her cenazenin peşine takılır, mezar başında bir sürü martaval okur. O bilem buna lâkırdı yetiştiremez vallah, billâh!

Yerli yerimize yerleştik. Meşhedi uydurma kalyanını kurdu. Torikle ben de yataklarımıza serildik. Uzayıp giden gurbetimizden, memlekette bıraktığımız akrabanın hasretinden ve daha bundan sonra gezeceğimiz yerlerden, aşacağımız denizlerden söz açtık.

Böylece konuşa konuşa kendimizden geçip her birimiz hafif bir şekerlemeye daldık. Ben gözlerimi açınca, en evvel kaplumbağa gibi yatağımın içinde büzülmüş uyuyan Meşhediyi gördüm.

Kalktım, yüzümü gözümü yıkadım. Traş oldum, giyindim. Neden sonra Meşhedi de uyandı. Mahmur gözlerini oğoştura oğuştura:

— Çekirgefendi!.. dedi, özüm gıyah bir rüya görmüşem.

— Hayırdır inşallah! Söyle ba kayım!

— Elyan hanım buraya gelip özümle hembezm oluptu.

— Yahu, yine mi Elyan hanım? Hay Elyan hanım kadar yüz kere yumurcak çıksın!

— Çıhsın, Çekirgefendi, çıhsın!.. İlle bir kere cemalin görem!

Zorla değil ya? Ne yapsak ne desek nafile! Herifi bu sevdadan geçirmenin çaresi yok, iyisi mi lâkırdıyı değiştirmeli. Onun için dedim ki:

— Şimdi sen Elyan hanımı bir yana bırak da kendi işimizi konuşalım. Buraya geldik. Epey macera geçirdik. Bu andan itibaren inşallah akıllı, uslu davranıp seyahatimizin sonunu getireceğiz... Çok şükür paramız var, idare edebilirsek bizi ferah ferah İstanbula kadar götürür.

Meşhedi, korka korka sordu:

— Eyrana gidecek miyiz?

— Tabii değil mi, ya? Öyle karar vermiştik.

— Gitmesek de olur.

— Acaip, bunu sen mi söylüyorsun Meşhedi? Hazır eline sıla fırsatı düşmüşken, kaçırılır mı?

Meşhedi sustu. Fakat yattığı yerden Torik haykırdı:

— Ulan ne biçim enayi kompostosu be? Lüpten memleketi boylıyacak da hâlâ nazlanıyor!

Bunun üzerine yattığı yerden fırladı kalktı, benim karşıma dikilerek:

— Dinini seversen beybaba! dedi, şu belâlı diyardan nereye gideceksek gidelim. Ben bıktım gayri bir kadeh anzarot için canımı bağışlarım vallah billâh! Kamineto ispirtosu olsa içeceğim.. Dinine yandığım toprağında o da yok. Bu avalları efkâr sardığı zaman ne halt ediyorlar yahu?

— Azıcık sabırlı ol Torik, yavrum. Yarın nihayet öbür gün Amerikaya veda edip de on mil uzağa açıldık mı ,her istediğini bulursun. Vapurlar, Amerika karasularından çıkar çıkmaz, içkiye yasak yok.

— Evet ama, ben bekliyemiyeceğim. Varayım bir dolaşayım da belki bir kafa tütsüsü bulurum..

İki eli cebinde, ıslık çalarak, odadan çıktı, gitti.

Biz, yine Meşhedi ile başbaşa kalmıştık. Bir müddet öyle, ikimiz de ağız açmadan durduk. Nihayet benim canım sıkıldı. Dostuma çıkıştım.

— Ayol! Öyle ettiğini yemiş ispinoz gibi ne düşünüp duruyorsun? Bir şey söylesene!

— Ne danişam ağa?

— Ne bileyim ben? Bayağı vakit, bülbül gibi şakırdın. Burada ne hikmetse çenen tutuldu. Senin le yola çıktığıma, çıkacağıma bin defa pişman oldum. Ben seni, her uğradığımız yerde, dakikada bin maskaralık edecek, bin tane palavra yuvarlıyacak sanıyordum. Karşına kaltağın birisi çıktı, olan ca neşeni, hususiyetini aldı, götürdü.

Ben böyle söylenirken: «Tık, tık!» kapı vuruldu.

— Giriniz! dedim.

İçeriye, mahut Arap çığırtkan girdi. Yaltaklanarak selâm verdi, hatır sordu:

— Keyf hâlek efendina? Tayyıp inşallah?..

— Eksik olma, Batrus efendi. Bir şey mi istiyorsun?

— Efendina, istemez eğlenje? Tiyatora, bar, kahveşantan? Burda küllühum mukemmel, kovyis! Sanfancisko guşuk Pariz, ya vallah!

— Demek her türlü eğlence var.

— Eyvva! Şok şok eğlenje! İzaküm istiyorsun gidejek, otomobil hazir filbap.

Döndüm Meşhediye danıştım!

— Dadaş, tiyatroya gidelim mi?

— Özün bilirsen.

— Gidelim eğleniriz. Bana baksana, Batrus efendi, birader. Bizi bir tiyatroya götür ama, canımızın sıkılacağı bir yer olmasın.

— Lâ, ahbap. Ben sizi goturejek en birinji muzikhol, nerde rakkase var.

— Haydi öyle ise.

İnerken, kapıcıya anahtarı bıraktık. Şayet Torik bizden evvel gelirse dışarıda kalmaması lâzımdı. Otomobile atladık, aydınlık caddelerden hızla geçerek «Mecik - Siti» adında büyük muzikholün önünde durduk.

İçerisi, boyuna dolup dolup taşıyordu. Batrus efendi, mahşer gibi kalabalık gişeye güç belâ sokuldu, biletlerimizi aldı, girdik.

Temsil henüz başlamıştı. Okmeydanı genişliğindeki sahnenin dış perdesi inikti. Meşhedinin dikkati çeken kıyafeti, yerleri dolduran bütün seyircilerin başlarını bizim tarafa çevirtti.

Usulcacık yerlerimize kadar süzülerek yerleştik.

(Devamı var)

BİR MİZAH ŞAHESERİ

Milletler Gülüyor!

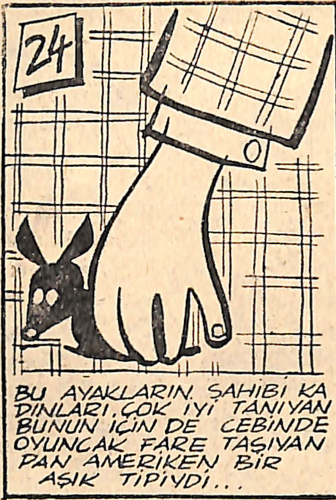
Fransız, İngiliz, İtalyan, Amerikan, Yunan, Çin mizahından seçilmiş en güzel hikâyeler...

BÜTÜN DÜNYA MİLLETLERİNİ GÜLDÜREN

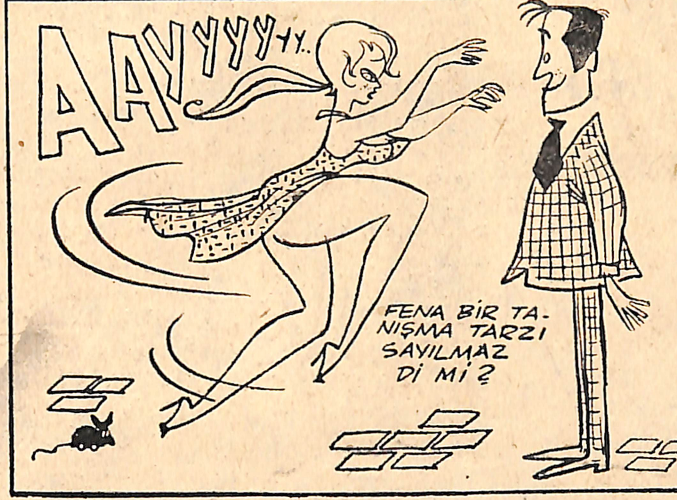
Bu hikâyeleri Akbaba Yayınevi takdım etmekle bahtiyardır.

Salı günü çıkıyor ★ Fiyatı 2 lira

E. EKREM TALU — **Altınkırat Ailesi** — YALÇIN ÇETİN

En Güzel Fıkra Müsabakası

BORAZAN!

Nasrettin Hoca bir gün işsiz kalmış, karısı ültimatomu vermiş. «Git kendine bir iş bul, bu böyle devam edemez. Hem kılığını kıyafetini de düzelt, bu suretle sana iş veren de olmaz der.» Hoca başka çare olmadığını görünce önce kıyafetini düzeltmeğe karar verir ve kendisine en çok yakışacak olanın kadının elbiseleri olduğunu düşünerek kadının evine gizlice girer. Kadı bekârdır. Evde de kimse yok. Hoca rahatça yüklük şeklindeki elbise dolabını bulur ve kendi eski elbiselerini çıkartıp üst üste iki kat elbise giyer. Tam dolaptan çıkacağı sırada ayak sesleri ve gülüşmeler işitir ve tekrar dolaba kapanarak gözü anahtar deliğinde içerisini tarassut etmeye başlar. Ne görsün: önde Kadı, arkada bir kadın odaya giriyorlar, sedir üzerinde biraz hoş beş ve el şakasından sonra Kadı: «Güzelim sen surları aşılmaz bir kalesin, doğrusu beni çok uğraştırdın, müsaade et de şu kaleyi bugün fethedeyim» deyip kadına sarılacağı esnada Hoca dolabın içinde her nasılsa eline geçen bir boruyu öttürmeye başlar. Oradakiler, ansızın neye uğradıklarını bilmeden kaçarlar. Hoca da serbestçe evden çıkar ve korkusuz çarşıda pazarda dolaşmaya başlar. Bu esnada Kadıya rast gelir. Kadı elbiseleri tanıyınca Hocayı mahkemeye çağırır ve sorguya çeker:

— Arkandaki elbiseler benim malımdır, öyle olduğuna bütün kasaba şahittir. Sen onları çalmışsın.

Hoca, şiddetle reddeder:

— Aslaaa!.. Bunlar benim harpte kazandığım ganimettir.

Kadı, dâvasından emin güler:

— Söyle bakalım hangi harpte kazandın?

Hoca da aynı alaycı gülüşle cevap verir:

— Surları aşılmaz bir kalenin muhasarasında borazandım. Bu ganimeti de helâlından oradan aldım!..

BEYTULLAH ŞENAY
T.M. Ofisi Bölge Müd. ğü
AFYON

İstikbalsiz meslek

Truman Cumhurbaşkanı olduğu zaman sormuşlar:

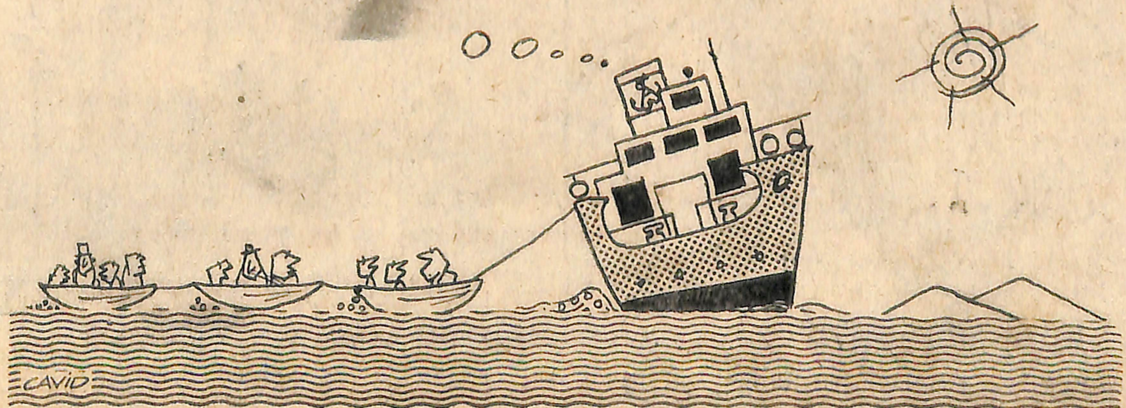
— Nasıl memnun musunuz?

— Hiç değilim.

— Neden? Cumhurbaşkanlığından daha büyük makam olur mu?

— İşte asıl onun için memnun değilim ya: İstikbali yok.

SELÇUK ATİLLA
As. Tıp Okulu Sınıf: II
Ap. No: 110 Ankara

Vapur seferlerine ilâveler yapıldı.. — Gazeteler —

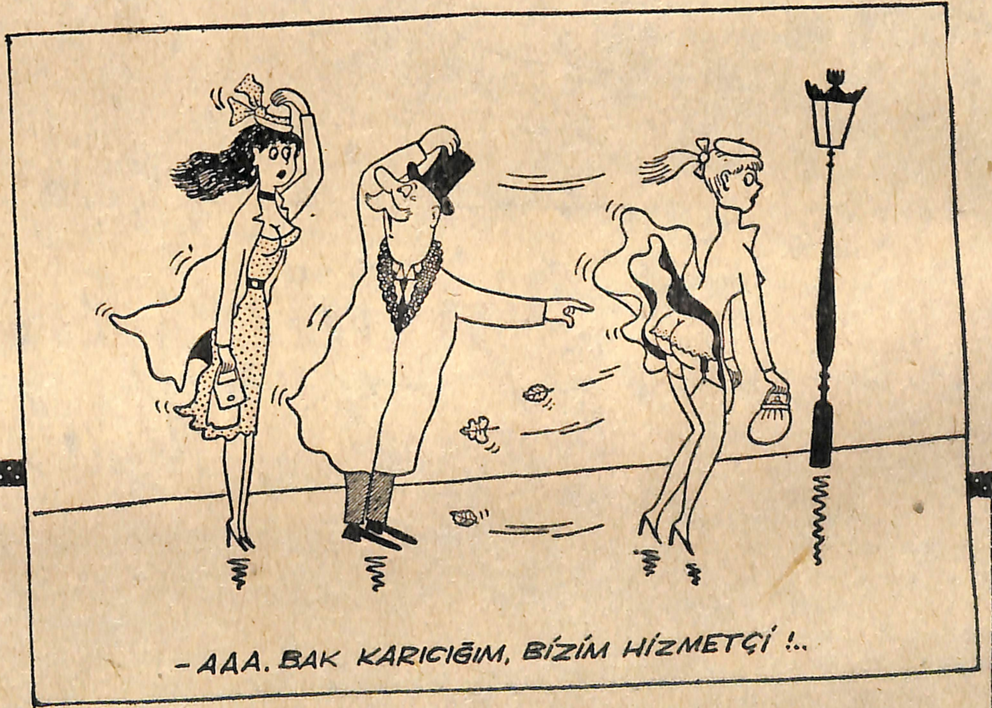
Dünya
KARİKATÜRLERİ

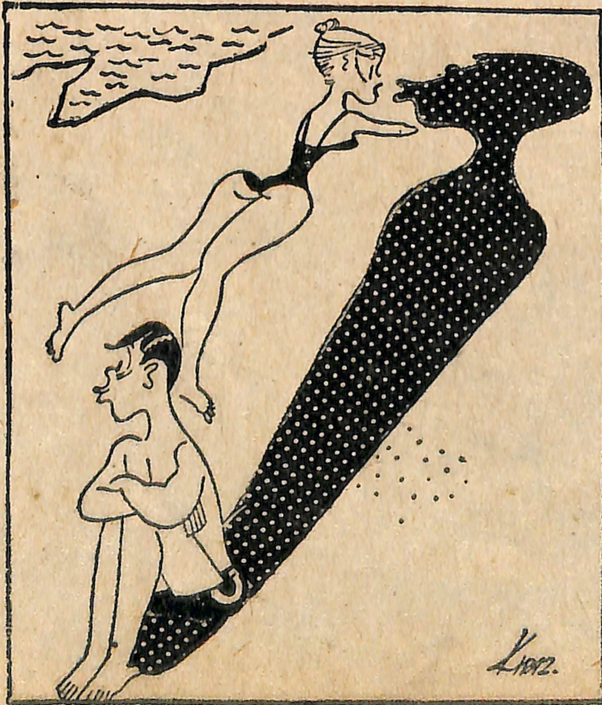
— ONUN ÜÇ ŞEYİNİ SEVİYORUM: GÖZLERİNİN RENGİNİ. BIYIKLARININ BİÇİMİNİ. OTOMOBİLİNİN MARKASINI !..

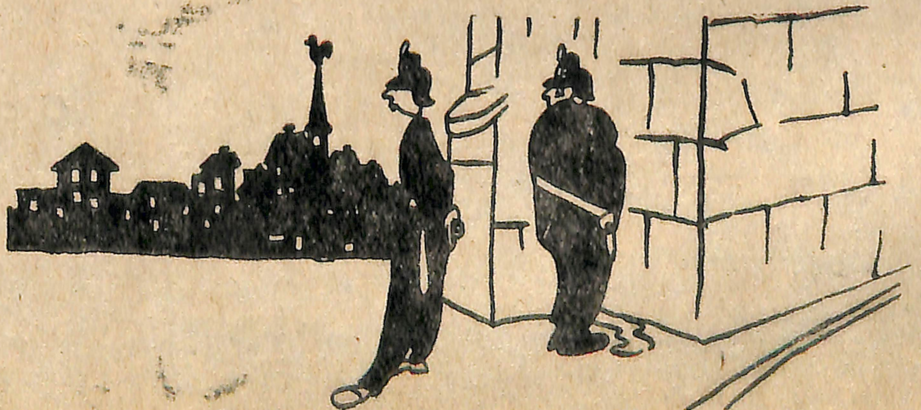
—İŞTE SEVGİLİM EVLENDİKTEN SONRA DA HEP BÖYLE EĞLENECEĞİZ !

— AAA. BAK KARICIĞIM, BİZİM HİZMETÇİ !..

YAZISIZ

YAZISIZ

GRAFİKA

Yaşama Saadeti!

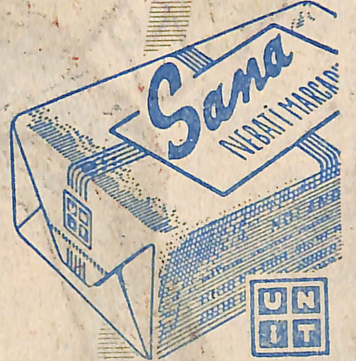
Bu çocuk pürsıhhattır, neş'esi daima yerinde, tam formundadır.

Sırrı ? Gayet basit:

Her sabah kahvaltıda, fevkalâde besleyici ve lezzeti çok nefis olan SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yemeyi itiyat edinmiştir.

Vitamini bol ve daimî bir bakteriyolojik kontrol altında en iyi pastörize sütler ile imal edilen SANA hakikî bir enerji kaynağıdır.

S.92

İkramiyeli grup mevduatı

% 25 mutlak isabet!

- Ömür boyunca aylık irat
- 30.000 liraya kadar iş sermayesi
- Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
- 200.000 liralık para ikramiyesi
- Ayrıca umumi keşidelere iştirak hakkı

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

Bir istikbal temin eder.

TÜRK TİCARET BANKASI

T.C. Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1957 yılı ikramiye plânında

2.000.000 Lira

PARA

2.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi vardır.

Ömür boyunca aylık gelir.

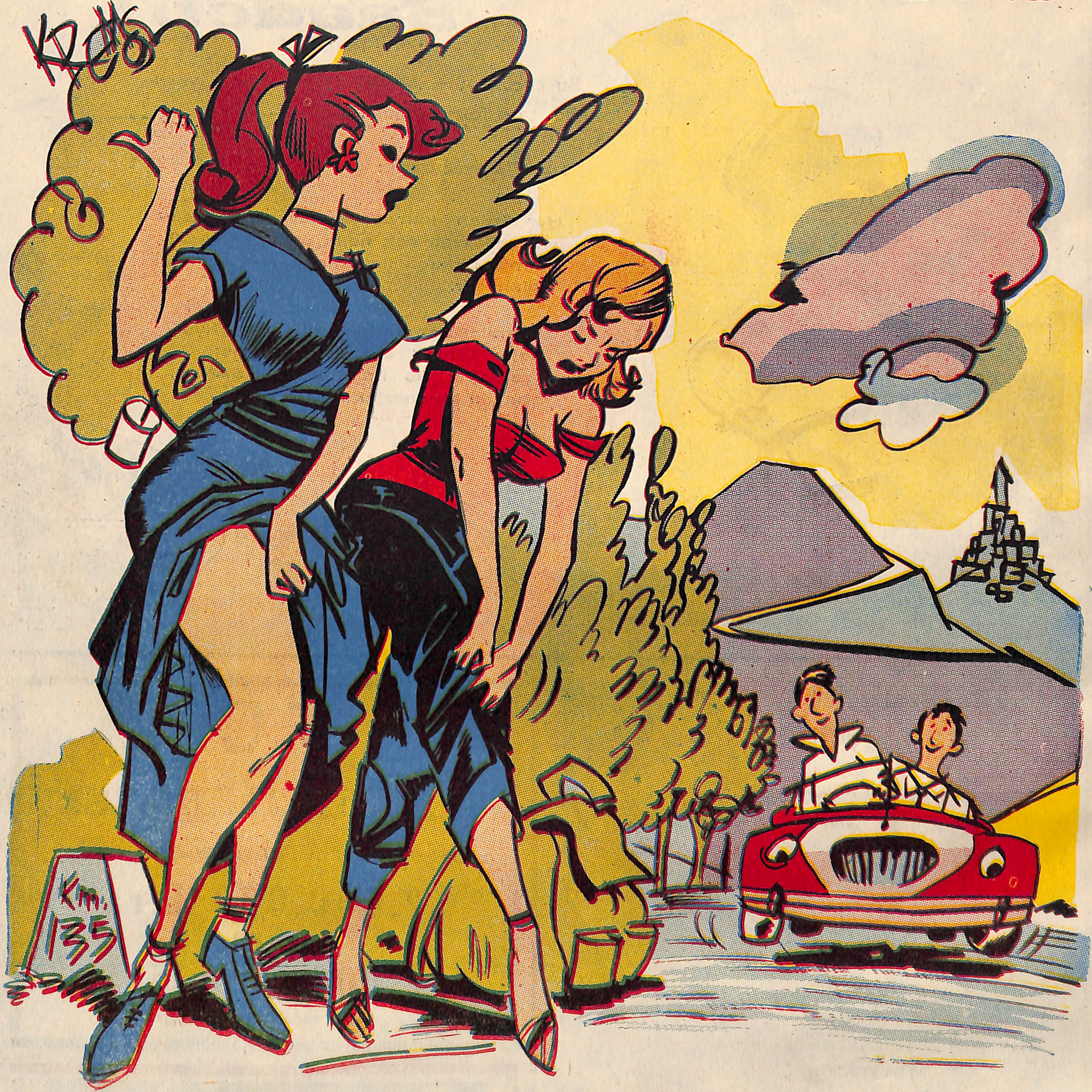
VAKIFLAR BANKASI VERİR

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden: Nehar TÜBLEK

Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3, Belediye - İSTANBUL

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

— Hah, iki tane yakaladık!
— Vazgeç... Biri pantalonlu!..

(İtalyan)

MİLLETLER GÜLÜYOR!

Hamdi Varoğlu, Vahdet Gültekin, Adnan Benk, Zahir Güvemli, Hasan Âli Ediz, Adnan Tahir, Selâmi Münir Yurdatap gibi en tanınmış kalemlerin dünya mizah edebiyatından seçtikleri en güzel hikâyeler. Fiatı 2 lira

CUMARTESİ GÜNÜ ÇIKIYOR